

บทความวิจัย

เรื่อง เหตุการณ์สังหารหมู่ผู้เรียกร้องประชาธิปไตยในกวางจู ผ่านภาพยนตร์เรื่อง May 18

โดย

นางสาวชุติมา ธิติโสติกุล

รหัสนักศึกษา 05600681

เสนอ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สรรเสริญ สันติธนะวงศ์

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	เหตุการณ์สังหารหมู่ผู้เรียกร้องประชาธิปไตยในกวางจู ผ่านภาพยนตร์เรื่อง May 18
ผู้เขียน	นางสาวชุติมา ธิติโสสถิกุล
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์สรรเสริญ สันติธัญวงศ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

บทความวิจัย “เหตุการณ์สังหารหมู่ผู้เรียกร้องประชาธิปไตยในกวางจู ผ่านภาพยนตร์เรื่อง May 18” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงสาเหตุและผลกระทบจากเหตุการณ์สังหารหมู่ในกวางจูผ่านมุมมองของผู้สร้างภาพยนตร์ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง May 18 โดยศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเมืองเกาหลีใต้และพัฒนาการการต่อสู้ประชาธิปไตยในเกาหลีใต้

ผลการศึกษาพบว่า ภาพยนตร์เรื่อง May 18 กำกับโดย คิม จีฮุน ได้หยิบยกประเด็นและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงตลอด 10 วันของการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยของประชาชน ตั้งแต่วันแรกจนถึงวันสุดท้ายที่ฝ่ายทหารเคลื่อนกำลังพลเข้ายึดเมืองกวางจูได้สำเร็จ จากเหตุการณ์นี้เป็นผลทำให้พลเมืองชาวกวางจูในเวลานั้นต้องสูญเสียวิถีชีวิตที่ควรจะได้ดำเนินไปอย่างสงบสุข แต่ก็เพราะการเข้ายึดอำนาจของผู้นำสูงสุดที่ต้องการจะรวบอำนาจทั้งหมดไว้ที่ตนเอง จึงเป็นสิ่งที่ประชาชนยอมไม่ได้ จึงเกิดการออกมาชุมนุมประท้วงต่อต้านรัฐบาล จนนำไปสู่การที่รัฐบาลสั่งการให้เข้าสลายการชุมนุมด้วยความรุนแรงอย่างเด็ดขาด จนนำไปสู่เหตุการณ์นองเลือดและประวัติศาสตร์ที่จารึกไว้ในประเทศเกาหลีใต้อย่างสะเทือนใจ

คำสำคัญ : ภาพยนตร์, May 18, กวางจู, เหตุการณ์สังหารหมู่

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง เหตุการณ์สังหารหมู่ผู้เรียกร้องประชาธิปไตยในกวางจู ผ่านภาพยนตร์เรื่อง May 18 เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (Independent Study)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาอย่างสูงจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ สรรเสริญ สันติธัญวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อนๆ สำหรับความช่วยเหลือที่คอยให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

ชุตินา ธิติโสติกุล

สารบัญ

รายการ	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญรูปภาพ.....	จ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	2
1.2 วัตถุประสงค์.....	2
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	2
1.4 ขอบเขตการศึกษา.....	2
1.5 วิธีการศึกษา.....	2
1.6 ขั้นตอนการดำเนินงาน/แผนการดำเนินงาน.....	2
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม.....	3
หนังสือ เอกสาร และบทความที่เกี่ยวข้องกับการเมืองเกาหลีใต้.....	3
บทที่ 3 พัฒนาการการต่อสู้ประชาธิปไตยในเกาหลีใต้.....	10
3.1 การเมืองเกาหลีใต้ในยุครัฐบาลของอี ซึงมัน.....	10
3.2 การเมืองเกาหลีใต้ในยุครัฐบาลของปัก จองฮี.....	11
3.3 การเมืองเกาหลีใต้ในยุครัฐบาลของซอน ดูฮวาน.....	12
บทที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูล.....	14
เหตุการณ์สังหารหมู่ผู้เรียกร้องประชาธิปไตยในกวางจู ผ่านภาพยนตร์เรื่อง May 18.....	14
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย.....	27
บรรณานุกรม.....	29

สารบัญ (ต่อ)

รายการ	หน้า
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	31
แบบโอบนลิขสิทธิ์ภาคินพนธ์.....	32

สารบัญรูปภาพ

รายการ	หน้า
ภาพที่ 1 อี ซิงมัน.....	11
ภาพที่ 2 ปัก จองฮี.....	12
ภาพที่ 3 ซอน ดูฮวาน.....	13
ภาพที่ 4 โปสเตอร์หนังเรื่อง May 18.....	14
ภาพที่ 5 : สั่งการ.....	15
ภาพที่ 6 : สาเหตุที่เหล่าทหารลงมายังเมืองกวางจู.....	16
ภาพที่ 7 : วันแรกของการชุมนุมประท้วง.....	17
ภาพที่ 8 : ทหารไล่จู่โจมประชาชนที่ออกมาเรียกร้องอย่างไม่เลือกหน้า.....	17
ภาพที่ 9 : การประชุมของกองทัพ.....	18
ภาพที่ 10 : ขณะที่นายทหารคนหนึ่งถูกต่อว่า.....	18
ภาพที่ 11 : การจับกุม.....	19
ภาพที่ 12 : ขณะถูกควบคุมตัว.....	19
ภาพที่ 13 : ผู้บาดเจ็บจำนวนมากเต็มโรงพยาบาล.....	20
ภาพที่ 14 : ย้ำเตือนการกระทำ.....	20
ภาพที่ 15 : การประจันหน้ากันระหว่างฝ่ายประชาชนกับฝ่ายทหาร.....	21
ภาพที่ 16 : การจับอาวุธขึ้นตอบโต้ทหารของชาวเมือง.....	21
ภาพที่ 17 : กองกำลังพลเมือง ทำให้กองกำลังทหารถอนกำลังออกไปได้สำเร็จ.....	22
ภาพที่ 18 : สื่อจากต่างประเทศเข้ามาทำข่าว.....	23
ภาพที่ 19 : คณะกรรมการฝ่ายต่อสู้ของพลเมือง ได้ยื่นข้อเสนอเรียกร้องถึงรัฐบาล.....	24
ภาพที่ 20 : การฟื้นฟูระเบียบบ้านเมือง.....	24
ภาพที่ 21 : กองกำลังทหารกำลังเคลื่อนพลบุกอาคารที่ว่าการจังหวัดกวางจู.....	25

สารบัญรูปภาพ (ต่อ)

รายการ	หน้า
ภาพที่ 22 : การจุ่มครั้งสุดท้ายของกองทัพทหาร.....	26
ภาพที่ 23 : การกระจายเสียงไปทั่วเมืองถึงวีรกรรมของพี่น้องชาวบางจ.....	26

บทที่ 1

บทนำ

เหตุการณ์สังหารหมู่ผู้เรียกร้องประชาธิปไตยในกวางจู ผ่านภาพยนตร์เรื่อง May 18

1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เป็นเวลากว่า 30 ปีมาแล้วที่ประชาชนในเมืองกวางจูได้ลุกขึ้นต่อต้านเผด็จการทหาร และสำเร็จเมื่อเดือน มิถุนายน ค.ศ. 1987 เป็นผลให้ระบบการเมืองของเกาหลีใต้เปลี่ยนผ่านจากอำนาจเผด็จการไปเป็นประชาธิปไตย โดยรัฐธรรมนูญได้ให้ความสำคัญในหลักนิติธรรม สิทธิทางการเมือง เสรีภาพพลเมือง และความรับผิดชอบทางการเมือง ซึ่งนำไปสู่การจัดตั้งรัฐบาลที่มาจากประชาชน ดังการกำหนดให้ผู้ที่จะมาเป็นประธานาธิบดีมาจากประชาชน เป็นผู้เลือกเองโดยตรง และการกำหนดให้กองทัพต้องวางตัวเป็นกลางในทางการเมือง จนสามารถนำบรรดาผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ล้อมปราบผู้เรียกร้องประชาธิปไตยในกวางจู เมื่อปี ค.ศ. 1980 เข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดีในข้อหาผู้ก่อการสังหารหมู่ในการจลาจล และได้รับบทลงโทษในที่สุด

หลังการได้ประชาธิปไตยอย่างเต็มรูปแบบ ในช่วงหลังปี ค.ศ. 1987 เป็นต้นมา สื่อมวลชนก็ได้รับหลักประกันในด้านเสรีภาพ จากการเรียกร้องตรวจสอบกระบวนการประชาธิปไตยอย่างกว้างขวาง สื่อเกาหลีจึงมีการเคลื่อนไหวกันมากขึ้นในการตีแผ่นำเสนอสื่อหรือภาพยนตร์ เพื่อจุดประกายความคิดทางการเมืองและสังคมใหม่ๆ ทั้งยังเป็นการระบายความอัดอั้น ที่ถูกปิดกั้นทางความคิดและการแสดงออกจากในช่วงก่อน เพื่อให้คนในชาติได้รับรู้ และนำมาเป็นบทเรียนในการสร้างสังคมในประเทศให้ดียิ่งขึ้น และด้วยความเก่งในการส่งผ่านความรู้สึกและเทคนิคในการเล่าเรื่อง ทุกวันนี้สื่อต่างๆ โดยเฉพาะภาพยนตร์และซีรีส์เกาหลีจึงนับเป็นจุดแข็งของประเทศเป็นอย่างมาก

โดยผู้วิจัยมีความสนใจในประวัติศาสตร์การต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยของคนเกาหลีเป็นอย่างมาก จึงตัดสินใจเลือกภาพยนตร์เรื่อง May 18 เพื่อมาศึกษาถึงมุมมองและการต่อสู้ของนักศึกษา ซึ่งมีประเด็นบางอย่างที่น่าสนใจจากการศึกษาผ่านภาพยนตร์เรื่องนี้ ทั้งยังเป็นภาพสะท้อนประวัติศาสตร์ ที่แสดงให้เห็นถึงบริบททางสังคม ที่เป็นบรรยากาศเป็นฉากหลังของภาพยนตร์ มีส่วนสนับสนุนให้เห็นถึงการตัดสินใจของฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายนักศึกษา จนนำไปสู่ความรุนแรง

May 18 เป็นภาพยนตร์เกาหลีใต้ปี ค.ศ. 2007 กำกับการแสดงโดย คิม จีฮุน และพัก ซังยอน ผู้เขียนบท โดยภาพยนตร์เรื่องนี้ สร้างมาจากเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในระหว่างนั้นตลอด 10 วันของการเรียกร้องประชาธิปไตยในกวางจู ซึ่งเริ่มตั้งแต่วันที่ 18 พฤษภาคม ดำเนินมาถึงวันที่ 27 พฤษภาคม ปี ค.ศ. 1980 มาเป็นในเชิงประวัติศาสตร์ ผ่านตัวละครหลัก 4 คน และมุ่งเน้นไปที่การตีแผ่ความจริงของการต่อสู้เพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยของประชาชน และการล้อมปราบโดยการใช้ความรุนแรงอย่างไร้มนุษยธรรมของฝ่ายทหาร จากคำสั่งของรัฐบาลเผด็จการ ที่ใส่ความผู้ที่ออกมาชุมนุมว่าเป็น “พวกกบฏ” จนกลายเป็นโศกนาฏกรรมที่โหดร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์การเมืองสมัยใหม่ของสาธารณรัฐเกาหลี

ที่สุดแล้วถึงแม้เหตุการณ์ในครั้งนี้ ประชาชนจะยังไม่ได้เสรีภาพและประชาธิปไตยกลับคืนมา แต่ความโหดร้ายของการใช้ความรุนแรงกำจัดผู้เห็นต่างทางการเมืองในยุคนั้น ก็เป็นหนึ่งในสาเหตุสำคัญของการเรียกร้องประชาธิปไตยของประเทศอย่างยิ่งใหญ่ ในปี ค.ศ. 1987 อันเป็นความปรารถนาอันแท้จริงของประชาชน ต่ออุดมการณ์และเจตจำนงที่จะได้มาซึ่งประชาธิปไตยอย่างไม่เคยจางหาย จนในที่สุดก็ได้มาอย่างสำเร็จจนถึงปัจจุบัน จากความน่าสนใจดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาหัวข้อนี้ เพื่อให้ทราบถึงสาเหตุและผลกระทบจากเหตุการณ์สังหารหมู่ในกวางจู โดยการศึกษาผ่านมุมมองของผู้สร้างภาพยนตร์ และบริบททางการเมืองในขณะนั้น ที่มีผลต่อการลุกออกมาต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยของประชาชนในที่สุด

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาถึงสาเหตุและผลกระทบจากเหตุการณ์สังหารหมู่ในกวางจูผ่านมุมมองของผู้สร้างภาพยนตร์

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทราบถึงสาเหตุและผลกระทบจากเหตุการณ์สังหารหมู่ในกวางจูผ่านมุมมองของผู้สร้างภาพยนตร์

4. ขอบเขตการศึกษา

4.1 ศึกษาสภาพสังคมทางการเมืองของเกาหลีใต้จากเอกสารและบทความวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.2 ศึกษาสาเหตุและผลกระทบจากเหตุการณ์สังหารหมู่ในกวางจูผ่านภาพยนตร์ เรื่อง May 18

5. วิธีการศึกษา

5.1 ศึกษาเอกสารงานวิจัย หนังสือที่เกี่ยวข้องกับการเมืองเกาหลีใต้

5.2 ศึกษาเอกสารงานวิจัย หนังสือที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สังหารหมู่ในกวางจู

5.3 รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์

5.4 เรียบเรียงผลการศึกษาในรูปแบบของบทความวิจัย

6. ขั้นตอนการดำเนินงาน/แผนการดำเนินงาน

6.1 ศึกษาประวัติศาสตร์และบริบททางการเมืองของเกาหลีใต้ ต่อการลุกขึ้นต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยที่เมืองกวางจู จนเกิดเป็นเหตุการณ์สังหารหมู่ จากเอกสารงานวิจัยและข้อมูลที่ปรากฏในภาพยนตร์

6.2 รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์

6.3 สรุปผลการศึกษาและเรียบเรียงในรูปแบบของบทความวิจัย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาเหตุการณ์สังหารหมู่ผู้เรียกร้องประชาธิปไตยในกวางจู ผ่านภาพยนตร์เรื่อง May 18 ผู้วิจัยได้มีการทบทวนวรรณกรรม บทความวิจัยและค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการเมืองเกาหลีใต้ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาดังนี้

หนังสือ เอกสาร และบทความที่เกี่ยวข้องกับการเมืองเกาหลีใต้

วิเชียร อินทะสี (2556) เขียนหนังสือเรื่อง “พลวัตความเป็นประชาธิปไตยในเกาหลีใต้จากอำนาจนิยมสู่ประชาธิปไตยที่มั่นคง ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการความเป็นประชาธิปไตย และพลวัตความเป็นประชาธิปไตยของเกาหลีใต้ และศึกษาปัจจัยที่เกื้อหนุนและปัจจัยที่เป็นอุปสรรคในกระบวนการความเป็นประชาธิปไตยของเกาหลีใต้ โดยได้ยกนิยามความเป็นประชาธิปไตยในความเห็นของโรเบิร์ต ดาห์ล (Robert Dahl) มาว่าประชาธิปไตยก็คือระบอบการเมืองรูปแบบหนึ่งที่รัฐบาลต้องตอบสนองความต้องการของประชาชนโดยเท่าเทียมกัน ซึ่งต้องไม่ขัดต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในการแสดงความคิดเห็น หรือการแสวงหาข้อมูลและข่าวสารในช่องทางต่าง ๆ นอกจากนี้ยังได้ยกคำนิยามของ เซย์เมอร์ มาร์ติน ลิปเซ็ต (Seymour Martin Lipset) ที่เสนอว่าการตัดสินใจในประเด็นสำคัญต่าง ๆ อย่างการเปลี่ยนตัวผู้ดำรงตำแหน่ง หรือเลือกผู้สมัคร เพื่อดำรงตำแหน่งในทางการเมืองนั้นเป็นกลไกทางสังคมซึ่งอนุญาตให้ประชาชนมีอิทธิพลสูงสุดในการตัดสินใจ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ แมนเคอร์ โอลสัน (Mancur Olson) ที่กล่าวถึงข้อแตกต่างระหว่างระบอบประชาธิปไตยกับระบอบอำนาจนิยมว่า การถ่ายโอนหรือการสืบทอดอำนาจการเมืองในระบอบประชาธิปไตยต้องเป็นสิ่งที่สามารถคาดคะเนได้ เนื่องจากตั้งอยู่บนหลักของกฎหมาย ซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับระบอบอำนาจนิยม (วิเชียร อินทะสี, 2556 : 17-18) ที่ผู้นำไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ในขณะที่เดียวกันก็ใช้วิธีการต่าง ๆ ในการปราบปรามกับผู้เห็นต่างด้วย (วิเชียร อินทะสี, 2556 : 21)

ประเสริฐ จิตติวัฒนพงศ์ (2540) เขียนหนังสือ “การกระจายอำนาจและการปฏิรูปการเมืองในเกาหลี” กล่าวว่า การปฏิรูปการเมือง หมายถึง การทำระบบการเมืองการปกครองให้เป็นที่ศรัทธาและได้รับความสนับสนุนจากประชาชน กล่าวคือ ศรัทธาของประชาชนจะลดหรือหายไปก็ต่อเมื่อมีปัญหาการทุจริตประพฤติมิชอบ หรือคอร์รัปชัน ปัญหาการเลือกตั้งที่ไม่บริสุทธิ์ยุติธรรม ฯลฯ

วิเชียร (2560) เขียนหนังสือ “ประชาธิปไตยและกระแสนุรักษ์นิยมในเอเชียตะวันออก กรณีศึกษา กรณีอื้อฉาวชเว : บททดสอบสำคัญของประชาธิปไตยในเกาหลีใต้ ได้ศึกษากรณีอื้อฉาวชเวของประชาธิปไตยในเกาหลีใต้” ถึงลักษณะที่บ่งบอกถึงสภาวะถดถอย หรือความล้มเหลวของประชาธิปไตย อาจเริ่มตั้งแต่ผู้นำการเมืองหรือรัฐบาลใช้อำนาจในทางมิชอบ โดยการข่มขู่และการจับกุมคุมขังฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาล เช่น นักวิชาการ นักเคลื่อนไหว นักหนังสือพิมพ์และสื่อมวลชน และสมาชิกพรรคฝ่ายค้าน ทั้งที่ขาดประจักษ์พยานหลักฐาน หรือไม่ก็สร้างหลักฐานเท็จ นอกจากนั้น ยังใช้วิธีการปิดกั้นการแสดงออก อันเป็นการละเมิดสิทธิทางการเมืองและเสรีภาพ

พลเมือง รวมทั้งการขาดความโปร่งใสและการละเมิดหลักธรรมาภิบาล (good governance) จนนำไปสู่วิกฤตความชอบธรรมทางการเมือง (crisis of political legitimacy) ในภาวะดังกล่าว หากประชาชนเกิดเพิกเฉยต่อสิ่งที่เกิดขึ้น การละเมิดกฎเกณฑ์ของผู้นำทางการเมืองและรัฐบาลก็จะมีโอกาสเกิดขึ้นสูง

ดวงธิดา รามเศวร์ (2537) เขียนหนังสือเรื่อง “ประวัติอารยธรรมเอเชียเกาหลี” ถึงประวัติศาสตร์ยุคใหม่ของเกาหลีว่า เพื่อปลดปล่อยเกาหลีให้เป็นอิสระต่อการปกครองของญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และจีนไต้หวันที่มี เจียง ไคเชค (Chiang Kaishek) เป็นผู้เข้าร่วมประชุม ได้มีการจัดการประชุมกัน เพื่อหาทางกดดันให้ญี่ปุ่นคืนอิสรภาพแก่เกาหลี แต่แท้จริงแล้วเป็นเพียงแผนการหนึ่งในการหยุดแสนยานุภาพของญี่ปุ่น หาใช่การปลดปล่อยเกาหลีอย่างแท้จริงไม่ ซึ่งแผนการในครั้งนั้นก็มีส่วนสำคัญให้ญี่ปุ่นแพ้สงคราม และทำให้เกาหลีเป็นอิสระจากญี่ปุ่น

แต่ภายหลังจากสิ้นสุดสงครามเย็น เกาหลีก็ยังไม่ได้รับเอกราชอย่างสมบูรณ์แบบในทันที เพราะสองขั้วมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกากับสหภาพโซเวียตและจีน ต่างก็ช่วงชิงเกาหลีเพื่อให้ได้มาเป็นของฝ่ายตนให้ได้ จึงเกิด “สงครามเกาหลี (Korea War)” ขึ้น (ดวงธิดา รามเศวร์, 2537 : 107) ซึ่งได้ส่งผลให้เกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้อยู่ในลักษณะของการเป็นศัตรูต่อกัน ซึ่งเกิดจากความขัดแย้งทางด้านอุดมการณ์ทางการเมืองของสองฝ่ายขั้วมหาอำนาจด้วย โดยฝ่ายหนึ่งที่นิยมคอมมิวนิสต์ มีผู้นำชื่อ คิม อิลซุง (Kim Il-sung) ได้หันไปจับมือกับสหภาพโซเวียตและจีน ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งที่นิยมอเมริกันก็มีอี ซึงมัน (Rhee Syngman) เป็นแกนนำ (ดวงธิดา รามเศวร์, 2537 : 107)

ประเสริฐ จิตติวัฒนพงศ์ (2540) กล่าวว่า หลังเกาหลีได้รับเอกราชจริง ๆ เมื่อปี พ.ศ. 2491 รัฐบาลในเวลานั้นก็ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติการปกครองท้องถิ่น (Local Government Act) ในปี พ.ศ. 2492 โดยกฎหมายนี้ได้รับบรูถึงการจัดตั้งองค์กรท้องถิ่น หลักความเป็นอิสระท้องถิ่น และกำหนดให้มีการเลือกตั้งหัวหน้าบริหารอีกหนึ่ง โดยในปี พ.ศ. 2491 ก็ได้นายอี ซึงมันมาเป็นประธานาธิบดีคนแรกของเกาหลีใต้ และปกครองด้วยระบบเผด็จการพลเรือนอยู่นานถึง 12 ปี ก่อนถูกพลั้งของนักศึกษาโค่นลงในเดือนเมษายน พ.ศ. 2503 ขณะเตรียมจะเป็นประธานาธิบดีสมัยที่ 4

หลังจากนั้นก็ได้มีการเลือกตั้งใหม่ โดยพรรค Democratic Party ภายใต้การนำของนายชังเมียน (Chang Myon) เป็นฝ่ายชนะ (ประเสริฐ จิตติวัฒนพงศ์, 2540 : 33) เกาหลีใต้จึงได้อยู่ภายใต้รัฐบาลประชาธิปไตย ที่นำโดยพลเรือนจากการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และมาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยตรงเป็นครั้งแรก แต่ก็ก็เป็นไปเพียงช่วงระยะเวลาสั้น ๆ เพราะเพียง 6 เดือนต่อมา ระบบความเป็นอิสระของท้องถิ่นก็ต้องหยุดชะงักลง เมื่อเกิดการรัฐประหารโดยนายพลปึก จองฮี (Park Chung-hee) ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2504 (ประเสริฐ จิตติวัฒนพงศ์, 2540 : 33) อันเป็นสิ่งที่ทำให้ประชาธิปไตยในเกาหลีใต้ถูกแช่แข็ง เพราะเมื่อนายพลปึก จองฮีลาออกจากกองทัพก็ได้รับเลือกให้เป็นประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1967 ต่อมาเมื่อใกล้ครบกำหนดวาระก็ได้ทำการฉ้อฉลในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อให้ตนเองยังคงได้นั่งอยู่ในตำแหน่งประธานาธิบดีต่อไป (วิเชียร อินทะสี, 2556 : 360) ได้นานถึง 18 ปี จนกระทั่งถูกลอบสังหารในปี ค.ศ. 1979

แต่ขณะการดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีปัก จองฮี เศรษฐกิจของเกาหลีใต้ถือว่ามีความก้าวกระโดดเป็นอย่างมาก เพราะเขาได้สนับสนุนการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ โดยมีลักษณะของนโยบายที่สำคัญในการกระตุ้นเศรษฐกิจไว้อย่างย่อ ๆ ดังนี้ 1. เกิดจากการที่รัฐบาลได้เข้าไปร่วมอย่างแข็งขันในการจัดการเศรษฐกิจตั้งแต่เริ่มต้น 2. เกิดจากการเน้นย้ำความเติบโตจากภายนอกในช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาห้าปีฉบับที่สอง (พ.ศ. 2510 ถึง พ.ศ. 2514) 3. เกิดจากการเน้นพัฒนาอุตสาหกรรมหนักและอุตสาหกรรมเคมีในแผนพัฒนาฉบับที่สาม (พ.ศ. 2515 ถึง พ.ศ. 2519) 4. เกิดจากการเน้นพัฒนาเทคโนโลยีระดับสูงจากแผนพัฒนาฉบับที่สี่เป็นต้นมา (พ.ศ. 2520 ถึง พ.ศ. 2524) 5. เกิดจากการสนับสนุนด้านกฎหมายและด้านการเมืองที่ทำให้เกิดผลที่เป็นประสิทธิภาพขึ้น รวมถึงผลจากการมีค่าจ้างต่ำด้วย (เกียรติชัย พงษ์พาณิชย์, 2547 : 115)

แต่ถึงแม้เศรษฐกิจภายในประเทศจะดี แต่การปกครองด้วยระบบเผด็จการก็เป็นสิ่งที่สิทธิมนุษยชนถูกละเมิด ทั้งความเจริญดังกล่าวก็ยังเป็นความเจริญสำหรับเฉพาะกับแค่คนบางส่วน เพราะการส่งออกที่ว่า ก็คือการส่งออกที่เน้นทำกำไรจากการกดค่าแรงคนงานเพื่อลดต้นทุนให้ต่ำ เพื่อจะได้สู้กับญี่ปุ่น จีนและไต้หวันได้

อย่างไรก็ตาม ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1969 ก็ได้เกิดการชุมนุมประท้วงต่อต้านรัฐบาลปัก จองฮี และการเรียกร้องประชาธิปไตยขึ้น เพื่อแสดงความไม่พอใจต่อท่าทีของรัฐบาลที่จะมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญให้ประธานาธิบดีปัก จองฮีลงสมัครเลือกตั้งได้เป็นสมัยที่ 3 (วิเชียร อินทะสี, 2556 : 101) และจากการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ซึ่งมีเนื้อหาที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพในด้านต่าง ๆ ของประชาชน นอกจากนี้ยังเป็นผลให้เกิดการยุบสมัชชาแห่งชาติ ยุบพรรคการเมือง และห้ามดำเนินกิจกรรมทางการเมืองในปี ค.ศ. 1972 (วิเชียร อินทะสี, 2556 : 101) ก็เป็นส่วนที่ทำให้ผู้คนในกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งไม่จำกัดเฉพาะกลุ่มนักศึกษาและนักการเมืองฝ่ายค้านเท่านั้นที่ออกมาเรียกร้องประชาธิปไตย

ถึงแม้การเคลื่อนไหวของกลุ่มต่อต้านรัฐบาลและเรียกร้องประชาธิปไตยไม่ได้เป็นสาเหตุที่ทำให้ระบบยูซินสิ้นสุดลง เพราะประธานาธิบดีปัก จองฮี ถูกรอบสังหาร ในปี ค.ศ. 1979 อันเป็นการสิ้นสุดรัฐบาลของปัก จองฮี แต่กระนั้นการเคลื่อนไหวทางการเมืองของประชาชนนี้ ถือว่ามีบทบาทสำคัญที่ทำให้สาธารณชนได้ทราบถึงการใช้อำนาจอันไม่ชอบทำของผู้นำประเทศ (วิเชียร อินทะสี, 2556 : 104) ในขณะเดียวกันการชุมนุมเรียกร้องก็ได้สร้างความสั่นคลอนให้แก่รัฐบาลปัก จองฮีไม่น้อยดังกรณีการรณรงค์ล่ารายชื่อ 1 ล้านชื่อเพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญ (วิเชียร อินทะสี, 2556 : 104) และผลจากการจัดการกับกลุ่มเคลื่อนไหวต่อต้านรัฐบาลที่ไม่ลงรอยกันในกลุ่มผู้มีอำนาจด้วยกันเอง จึงเป็นเหตุให้ประธานาธิบดีปัก จองฮีถูกลอบสังหารโดยบุคคลที่ตนไว้วางใจ (วิเชียร อินทะสี, 2556 : 105)

ตรีนุช อิงคุทานนท์ (2020: ออนไลน์) ได้เขียนบทความ “ซอน ดูฮวาน ผู้นำเผด็จการที่ถูกประชาชนเกาหลีใต้โค่นล้มจนพินาศ” ว่าภายหลังประธานาธิบดีปัก จองฮี ถึงแก่อสัญกรรม เกาหลีใต้ก็ได้มีผู้นำคนใหม่นามว่า ชเว คยูฮา (Choi Kyu-hah) ซึ่งถือว่าเป็นรัฐบาลที่มีความเป็นประชาธิปไตย แต่ก็ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีได้ไม่นานก็ถูกนายพล ซอน ดูฮวาน (Chun Doo-hwan) ผู้บัญชาการความมั่นคงกลาโหมทำการรัฐประหารขึ้นเป็นผู้นำประเทศเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 1979 ท่ามกลางความสับสนของกลุ่มอาจารย์และนักศึกษาที่ออกมาเดินขบวน

ประท้วง เพราะไม่ว่าอำนาจเผด็จการเก่าจะถูกล้มไปกี่ครั้ง มีประธานาธิบดีใหม่อีกกี่คน เกาหลีใต้ยังคงถูกปกครองด้วยรัฐบาลเผด็จการอยู่เหมือนเดิม

ในช่วงของการขึ้นเป็นประธานาธิบดีของซอน ดูฮวาน ปี ค.ศ. 1980 ก็มีรูปแบบการปกครองประเทศไม่ต่างไปจากประธานาธิบดีคนก่อนๆ อย่างการประกาศบังคับใช้กฎอัยการศึก เข้มงวดเรื่องการแสดงออกของประชาชน จำกัดเสรีภาพในการพูด ควบคุมการนำเสนอข่าวสาร ปราบปรามประชาชนที่เห็นต่างด้วยวิธีการที่ไร้ซึ่งมนุษยธรรม และใส่ความบุคคลเหล่านี้ว่าเกี่ยวข้องกับกลุ่มคอมมิวนิสต์ พอประชาชนเริ่มลุกฮือก็เพิ่มบทลงโทษทางกฎหมาย เพื่อไม่ให้คนกล้าออกมาเดินถนน (ตรีบุษ อิงคุทานนท์, 2020: ออนไลน์)

แต่ถึงอย่างไรความอดทนของประชาชนก็ถึงขีดจำกัดกับการเปลี่ยนผู้นำประเทศหลายต่อหลายครั้ง แต่ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม มหาวิทยาลัยหลายแห่งจึงเริ่มรวมกลุ่มกันเพื่อเคลื่อนไหวทางการเมือง เรียกร้องเสรีภาพระบอบการปกครองที่มีประสิทธิภาพและคุณภาพชีวิตที่ดีกว่านี้ จึงทำให้การชุมนุมมีนักศึกษาและประชาชนเข้าร่วมกว่านับแสนคน หลังจากนั้นรัฐบาลเผด็จการก็สั่งให้พลทหารเข้าปราบปรามจลาจลที่วางจุกับผู้ที่ออกมาเรียกร้อง จนมีผู้เสียชีวิตไปกว่า 2,000 คน ครั้นในช่วงต้นปี ค.ศ. 1987 ยังมีข่าวว่านักศึกษาถูกตำรวจจับไปทรมานจนตาย จึงเป็นหนึ่งในสาเหตุสำคัญที่ทำให้ประชาชนพากันออกมาเดินขบวนประท้วงครั้งใหญ่ (ตรีบุษ อิงคุทานนท์, 2020: ออนไลน์)

ชยวนิชฐ์ เชิดธรรมธร (2020: ออนไลน์) เขียนบทความ “เส้นทางประชาธิปไตยกับการเมืองบนท้องถนนในสาธารณรัฐเกาหลี” โดยยกมุมมองของ Jongryn Mo และ Barry M. Weingast (2013) ของการเปลี่ยนผ่านจากระบอบอำนาจนิยมไปสู่ระบอบประชาธิปไตยของเกาหลีใต้ไว้อย่างน่าสนใจว่าสิ่งสำคัญที่จะทำให้ประเทศเป็นประเทศที่เปิดเสรีทางเศรษฐกิจและเปิดเสรีภาพทางการเมืองได้นั้น หลักทั้งสองอย่างจะต้องมีความสมดุลกัน (Double Balance) เพราะหากด้านใดด้านหนึ่งพัฒนารุดหน้ามากกว่าอีกด้านจะนำไปสู่ความอสมดุล (ชยวนิชฐ์ เชิดธรรมธร, 2020: ออนไลน์) ซึ่งจะทำให้เกิดความพยายามที่จะสร้างสมดุลจากด้านที่พัฒนาน้อยกว่า ซึ่งในกรณีเกาหลีใต้ก็เกิดสภาวะที่มีการเปิดเสรีทางด้านเศรษฐกิจ แต่ไม่มีการเปิดเสรีทางการเมือง (ชยวนิชฐ์ เชิดธรรมธร, 2020: ออนไลน์) จึงทำให้เกิดการเรียกร้องต่าง ๆ ตามมา อย่างการเรียกร้องสิทธิ เสรีภาพ และประชาธิปไตย เพราะประชาชนไม่สามารถตรวจสอบความโปร่งใสและแสดงความเห็นทางการเมืองที่แตกต่างของการบริหารงานของรัฐบาลได้

ขณะที่ เซย์เมอร์ มาร์ติน ลิปเซต (Seymour Martin Lipset) ได้ให้ข้อสังเกตสำหรับการที่ประชาธิปไตยจะก้าวหน้าไปอย่างมั่นคงได้นั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ดังจะเห็นได้จาก “ถ้าประเทศใดมีฐานะทางเศรษฐกิจมั่งคั่ง ประชาธิปไตยนั้นก็จะมียั่งยืน” (วิเชียร อินทะสี, 2556 : 40) โดยเขาได้จำแนกตัวชี้วัดระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจออกเป็นความมั่งคั่ง กระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรม ความเป็นเมือง และการศึกษา (วิเชียร อินทะสี, 2556 : 40) ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ ลูเซียน พาย (Lucian W.Pye) ที่เสนอว่าการเกิดขึ้นของชนชั้นกลางและการที่ประชาชนได้รับการศึกษา จะมีผลนำไปสู่การเรียกร้องสิทธิขั้นพื้นฐานของปัจเจกบุคคล เพราะประชาชนมีความรู้ด้านสิทธิและทัศนคติเกี่ยวกับอำนาจในการปกครองของผู้นำประเทศ อันส่งผลให้เกิดประโยชน์

แก่สาธารณชน และจะทำให้ประเทศกลายเป็นประชาธิปไตย ซึ่งสอดคล้องกับการเปลี่ยนผ่านไปสู่ระบอบประชาธิปไตยของเกาหลีใต้ นอกจากนี้ Mo และ Weingast (2013 : 109) ยังได้มีการเสนอว่า การสนับสนุนประชาธิปไตยของชนชั้นกลางนั้นเป็นมากกว่าการสนับสนุนทางศีลธรรม (ชญาณิชชู้ เชิดธรรมธร, 2020: ออนไลน์)

และในปี ค.ศ. 1987 ประชาชนชนชั้นกลางในเกาหลีใต้ ก็ได้มีการเคลื่อนไหวทางการเมืองในการเรียกร้องประชาธิปไตยบนท้องถนน (ชญาณิชชู้ เชิดธรรมธร, 2020: ออนไลน์) จากเหตุการณ์ในการล้อมปราบอันโหดร้ายของฝ่ายรัฐบาลที่เกิดขึ้นต่อผู้ชุมนุมในอดีตจึงเกิดเป็นการรวมตัวครั้งยิ่งใหญ่ของประชาชนที่ออกมาเดินขบวนเรียกร้องความยุติธรรมให้กับผู้เสียชีวิต และเรียกร้องให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ นับเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญในการต่อรองอำนาจระหว่างรัฐบาลเผด็จการกับฝ่ายประชาธิปไตย อันส่งผลให้เกิดการปฏิรูปทางการเมืองในเกาหลีใต้

แท้จริงแล้วการเรียกร้องประชาธิปไตยไม่ได้ขึ้นอยู่กับกลุ่มคนชนชั้นกลางเท่านั้น แต่ยังรวมถึงตัวแสดงทางสังคมกลุ่มอื่นๆ อย่าง ขบวนการแรงงาน นักเรียน นักศึกษา ชาวนา กลุ่มผู้มีรายได้น้อย และกลุ่มศาสนา (ชญาณิชชู้ เชิดธรรมธร, 2020: ออนไลน์) รวมถึงตัวแสดงภายนอกจากต่างชาติที่กดดันให้รัฐบาลในขณะนั้นต้องอ่อนข้อและเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ประเทศตัวเองแก่สายตาคนทั่วโลกใหม่

ผลจากการชุมนุมเมื่อเดือนมิถุนายนปี ค.ศ. 1987 ได้เป็นผลให้การเมืองในเกาหลีใต้เกิดการปฏิรูป โดย Jennifer S. Oh (2017) เสนอว่า เพราะเกิดจากจุดร่วมของทั้งฝ่ายประธานาธิบดีชอน ดูฮวาน (Chun Doo-hwan) และพรรครัฐบาล กับฝ่ายประชาธิปไตย ที่ไม่ลงรอยกันในกลุ่มผู้มีอำนาจด้วยกันเอง จึงทำให้ไม่สามารถตกลงสร้างฉันทามติที่แข็งแกร่งพอที่จะไปขัดขวางการเปลี่ยนแปลงได้ (ชญาณิชชู้ เชิดธรรมธร, 2020: ออนไลน์)

และจากการต่อต้านนายพลโน แทอูที่กำลังเตรียมตัวจะมารับการสืบทอดอำนาจต่อ ไม่ให้ขึ้นมาใช้อำนาจในขณะนั้น รัฐบาลเผด็จการที่ยังคงนำโดยประธานาธิบดีชอน ดูฮวาน ก็เตรียมการที่จะประกาศภาวะฉุกเฉินอีกครั้งเพื่อสลายการชุมนุม ทั้งการปิดมหาวิทยาลัย ปิดสื่อ และเตรียมใช้อาวุธสงครามกับประชาชน (เหมียวหง่าว, 2020: ออนไลน์) แต่แล้วจู่ ๆ ประธานาธิบดีชอน ดูฮวานก็ตัดสินใจยกเลิกการสลายการชุมนุม และต่อมาในปี ค.ศ. 1987 นายพลโน แทอู ก็ออกมาประกาศยอมรับข้อเรียกร้องการแก้ไขรัฐธรรมนูญ โดยมีเหตุผลที่สันนิษฐานไว้หลายอย่างถึงการยกเลิกการสลายการชุมนุม เช่น การใช้กำลังทหารไม่ใช่ตัวเลือกที่ดีอีกต่อไป เนื่องจากฝ่ายกองทัพรวมไปถึงตำรวจไม่ต้องการให้ใช้กำลังในการปราบปรามกับฝ่ายประชาธิปไตย และเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดเหตุการณ์ความรุนแรงอย่างการสังหารหมู่ที่ กวางจู (Gwangju Massacre) ขึ้นอีก (ชญาณิชชู้ เชิดธรรมธร, 2020: ออนไลน์) และจากเศรษฐกิจของประเทศที่พัฒนามาไกลมากแล้ว รวมถึงการที่เกาหลีใต้ได้เป็นเจ้าภาพในการจัดกีฬาโอลิมปิกที่จะจัดขึ้นในกรุงโซล ในปี ค.ศ. 1988 ก็เป็นสิ่งที่ทำให้ ชอน ดูฮวาน และรัฐบาลไม่กล้าเสี่ยงที่จะทำให้เกิดความไม่มั่นคงภายในและภาพลักษณ์ไม่ดีต่อนานาชาติ (ชญาณิชชู้ เชิดธรรมธร, 2020: ออนไลน์)

ประเสริฐ จิตติวัฒน์พงศ์ (2540) เขียนหนังสือเรื่อง “การกระจายอำนาจและการปฏิรูปการเมืองในเกาหลีใต้” กล่าวถึง ประธานาธิบดีคิมยังซัม (พ.ศ. 2563 - 2536) ว่าเป็นประธานาธิบดีพลเรือนที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนหลังจากถูกปกครองด้วยระบบเผด็จการทหารมาเป็นเวลานาน โดยคิมยังซัมได้ทำการสานต่องานสร้างประชาธิปไตยและริเริ่มการรณรงค์ด้านจริยธรรมทางการเมืองอย่างจริงจัง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ท่านผู้นี้เป็นสัญลักษณ์ของการปฏิรูปการเมืองเกาหลีใต้

และเพื่อก้าวไปสู่ประชาธิปไตยอย่างเต็มใบ งานปฏิรูปการเมืองที่สำคัญภายใต้การนำของประธานาธิบดีคิมยังซัมจึงเริ่มไปที่การปฏิรูปในด้านจริยธรรมทางการเมือง เนื่องจากระบบการเมืองเกาหลีใต้แต่เดิมมีการคอร์รัปชันอย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ประเทศยังถูกปกครองด้วยระบบเผด็จการนานกว่า 30 ปี อันเป็นผลให้ประชาธิปไตยในเกาหลีใต้แข็งแกร่ง ประธานาธิบดีจึงได้ระบุถึงแผนงานดำเนินงาน ดังนี้

- 1) **การรณรงค์ด้านจริยธรรม และต่อต้านคอร์รัปชัน** โดยการขจัดคอร์รัปชันและการทุจริตต่างๆ โดยเน้นว่าคอร์รัปชันเป็นศัตรูที่น่ากลัวที่กัดเซาะรากฐานของสังคม ซึ่งเพียง 2 วันของการเข้ารับตำแหน่ง ประธานาธิบดี คิมยังซัมได้แสดงความบริสุทธิ์ใจในการเปิดเผยทรัพย์สินทั้งหมดของตนต่อสาธารณะเมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2536 และเรียกร้องให้รัฐมนตรีและผู้นำพรรคการเมืองปฏิบัติตามด้วยเช่นกัน
- 2) **การรณรงค์ปฏิรูปการเมืองอื่น ๆ** ประธานาธิบดีคิมยังซัมได้ผลักดันให้รัฐสภาเกาหลีตราพระราชบัญญัติออกมา 3 ฉบับ เมื่อเดือนมีนาคม 2537 ได้แก่
  - 2.1) พระราชบัญญัติการเลือกตั้งเจ้าหน้าที่สาธารณะและการป้องกันทุจริตในการเลือกตั้ง (Act for Electing Public Officials and Preventing Electoral Irregularities) มีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันการทุจริตในการเลือกตั้ง โดยการวางบทลงโทษขั้นรุนแรงเอาไว้ (ประเสริฐ, 2540)
  - 2.2) พระราชบัญญัติเงินทุนการเมือง (Political Funds Act) มีจุดมุ่งหมายที่จะควบคุมการหาเงินทุนของพรรคการเมืองและนักการเมืองต่าง ๆ เพื่อขจัด “อำนาจเงิน” (money politics) และ “การสมคบระหว่างฝ่ายการเมืองกับฝ่ายธุรกิจ” (Politics-business collusion) เพื่อไม่ให้ให้นักการเมืองต้องพึ่งพาธุรกิจขนาดใหญ่ (ประเสริฐ, 2540)
  - 2.3) พระราชบัญญัติความเป็นอิสระของท้องถิ่น (Local Autonomy Act) มีจุดมุ่งหมายที่จะจัดให้มีการเลือกตั้งหัวหน้าบริหารของท้องถิ่น เพื่อให้หลักความเป็นอิสระของท้องถิ่นมีความสมบูรณ์ (ประเสริฐ, 2540)
- 3) **การริเริ่มอื่น ๆ อาทิ**
  - 3.1) ปฏิรูประบบการราชการให้มีขนาดเล็กลง โดยถือหลัก “เล็กแต่เข้มแข็ง” มีการรวมกระทรวงสองกระทรวงเข้าด้วยกัน นั่นคือ 1) รวมกระทรวงการคลังกับคณะกรรมการวางแผนเศรษฐกิจ (Economic Planning Board) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีฐานะสูงกว่ากระทรวงทั่วไป 2) รวมกระทรวงก่อสร้างและกระทรวงขนส่ง เข้าเป็นกระทรวงเดียวกัน (ประเสริฐ, 2540)
  - 3.2) ประกาศแนวความคิดโลกาภิวัตน์ในเดือนพฤศจิกายน 2537 เพื่อสร้าง “ความประสานกลมกลืน” ระหว่างการพัฒนา กับสภาพแวดล้อม และระหว่างเกาหลีกับโลกภายนอก โดยเพิ่มการแลกเปลี่ยนทาง

วัฒนธรรม จัดงบประมาณช่วยเหลือประเทศต่าง ๆ เป็นต้น เพื่อรับมือกับการมาถึงของโลกาภิวัตน์ (ประเสริฐ, 2540)

จากการทบทวนวรรณกรรมและเอกสารสารที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงแนวทางในการศึกษา และวิเคราะห์ การเกิดเหตุการณ์สังหารหมู่ผู้เรียกร้องประชาธิปไตยในกวางจู ว่าต้องศึกษาจากปัจจัยใดบ้างที่ทำให้เกิดการลุกฮือของประชาชนเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตย ซึ่งโดยหลัก ๆ จะเป็นปัจจัยด้านผู้นำประเทศในขณะนั้นที่ บริหารประเทศด้วยความไม่โปร่งใส ทั้งยังลดทอนคุณค่า สิทธิ และเสรีภาพของประชาชน จึงทำให้เกิดการ เคลื่อนไหวต่าง ๆ ของประชาสังคม อันได้แก่ กลุ่มนักศึกษา ผู้ใช้แรงงาน องค์กรทางศาสนา และกลุ่มวิชาชีพต่าง ๆ ซึ่งถือว่าเป็นบทบาทสำคัญในการต่อสู้เพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยในเกาหลีใต้ทั้งสิ้น (วิเชียร อินทะสี, 2556) และ จากการชุมนุมเรียกร้องของประชาชนที่เกิดขึ้นหลายต่อหลายครั้ง ดังครั้งเหตุการณ์เรียกร้องประชาธิปไตยใน กวางจูนั้น 7 ปีให้หลังของเหตุการณ์ยังได้นำไปสู่การเรียกร้องครั้งยิ่งใหญ่ในปี ค.ศ. 1987 ที่ทำให้เกาหลีใต้สามารถ เปลี่ยนผ่านไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยอย่างเต็มรูปแบบได้จวบจนปัจจุบันจากความโกรธแค้นของประชาชน และเจตจำนงที่จะได้มาซึ่งมาประชาธิปไตยอย่างไม่เคยจางหาย

บทที่ 3 พัฒนาการการต่อสู้ประชาธิปไตยในเกาหลีใต้

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงพัฒนาการการต่อสู้ประชาธิปไตยในเกาหลีใต้ โดยจะเน้นไปที่สาระสำคัญของการเมืองเกาหลีใต้อยู่ใหม่ หลังการการแบ่งแยกเกาหลีออกเป็นสองส่วน (ค.ศ. 1945) เพราะในช่วงเวลาดังกล่าวได้มีเหตุการณ์ทางการเมืองเกิดขึ้นมากมาย อันเป็นผลให้เกิดเหตุการณ์ลุกขึ้นต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยอย่างยิ่งใหญ่ จนเกาหลีใต้สามารถเปลี่ยนผ่านไปสู่ประชาธิปไตยได้ในที่สุดจวบจนถึงปัจจุบัน

จากอดีตที่เกาหลีใต้ เคยตกอยู่ภายใต้การปกครองของจีนและญี่ปุ่นอยู่หลายครั้ง จนกระทั่งได้รับเอกราชอย่างเป็นทางการหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง แต่กระนั้นคาบสมุทรเกาหลีก็ยังคงตกเป็นดินแดนในอารักขาของสองขั้วมหาอำนาจต่ออีก เนื่องจากประเทศมหาอำนาจอ้างถึงภารกิจในการปลดอาวุธทหารญี่ปุ่น โดยสหภาพโซเวียตทำการปกครองในส่วนเกาหลีเหนือกับสหรัฐอเมริกาทำการปกครองในส่วนเกาหลีใต้ และจากความขัดแย้งทางด้านแนวคิดระหว่างคอมมิวนิสต์ (สหภาพโซเวียต) กับเสรีนิยม (สหรัฐอเมริกา) ที่ต้องการมีอิทธิพลสูงสุดเหนือคาบสมุทรเกาหลีของสองขั้วมหาอำนาจดังกล่าว จึงทำให้เกาหลีเกิดการแบ่งแยกประเทศออกเป็นสองส่วนขึ้น ซึ่งได้ส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้อยู่ในลักษณะของการเป็นศัตรูต่อกัน โดยต่างไม่ยอมรับรองสถานะของอีกฝ่ายหนึ่ง จนในที่สุดก็นำไปสู่สงครามเกาหลี (วิเชียร อินทะสี, 2556) และด้วยสถานการณ์บ้านเมืองที่อยู่ในช่วงสงครามเกาหลี การป้ายสีว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้ฝักใฝ่ลัทธิคอมมิวนิสต์ และให้การสนับสนุนเกาหลีเหนือ จึงเป็นเรื่องที่ทำได้ง่าย (วิเชียร อินทะสี, 2556 : 357-358) ผู้นำประเทศในขณะนั้นจึงใช้เงินเครื่องมือกำจัดคู่แข่งทางการเมือง และปราบปรามผู้เห็นต่าง เพื่อรักษาอำนาจของตนเองไว้

และกว่าที่อำนาจทางการเมืองเกาหลีใต้จะมีความยึดโยงกับประชาชนก็ใช้เวลาร่วมกว่า 39 ปี นับตั้งแต่เกาหลีใต้มีรัฐบาลเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1948 จากการเลือกตั้งและได้ อี ซึงมัน (Rhee Syngman) มาเป็นประธานาธิบดีคนแรก ซึ่งนับเป็นก้าวแรกของเกาหลีใต้ที่ได้ปกครองดูแลบริหารประเทศด้วยตนเอง ทั้งยังเป็นจุดเริ่มต้นของเกาหลีใต้ที่ต้องตกอยู่ภายใต้รัฐบาลแบบอำนาจนิยม (วิเชียร อินทะสี, 2556)

(วิเชียร อินทะสี, 2556) แบ่งการเมืองเกาหลีใต้ในแต่ละช่วงผ่านประธานาธิบดี ที่ดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศในช่วงเวลาดังกล่าว ดังนี้

3.1 การเมืองเกาหลีใต้ในยุครัฐบาลของอี ซึงมัน

ภายหลังจากรับตำแหน่งประธานาธิบดีของ อี ซึงมัน เกาหลีใต้ในขณะนั้นจัดว่าเป็นประเทศที่ยากจนอยู่มาก ภารกิจเร่งด่วนของเขาในขณะนั้นจึงเป็นการสร้างชาติ พื้นฟูบูรณาการประเทศในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ แต่ทว่ารัฐบาลของ อี ซึงมัน นั้นไม่เคยริเริ่มโครงการพัฒนาเศรษฐกิจแต่อย่างใดเลย ทั้งยังพยายามรักษาอำนาจทางการเมืองของตัวเองด้วยวิธีสกปรกอย่างการแก้ไขรัฐธรรมนูญหลายต่อหลายครั้งเพื่อให้ตัวเองยังคงดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีได้โดยไม่จำกัดวาระ ซึ่งถือเป็นการขัดต่อหลักการประชาธิปไตย เนื่องจากการใช้อำนาจทางการเมืองอย่างฉ้อฉล โดยไม่คำนึงความเห็นของประชาชน (วิเชียร อินทะสี, 2556)

หลังการใช้อำนาจแบบเผด็จการและเศรษฐกิจอันย่ำแย่ในประเทศ ประชาชนก็ไม่อาจอดทนต่อการบริหารประเทศของผู้นำรัฐบาลเช่นนี้ได้อีก จึงเกิดการลุกฮือออกมาชุมนุมแสดงความไม่พอใจ และเกิดความรุนแรง ทั้งยังเกิดการสังหารหมู่กับฝ่ายผู้ต่อต้านรัฐบาลขึ้นอีกหลายต่อหลายครั้ง แต่ในท้ายที่สุดก็สามารถขับไล่ประธานาธิบดีอี ซึงมัน ให้ลาออกจากตำแหน่งได้สำเร็จในเดือนเมษายน ค.ศ. 1960 เมื่อกองทัพปฏิเสธคำสั่งของผู้นำรัฐบาล ที่ต้องการใช้ความรุนแรงในการสลายการชุมนุม เป็นการสิ้นสุดยุครัฐบาลของอี ซึงมัน หลังจากดำรงอยู่ในตำแหน่งนานถึง 12 ปี และกำลังจะขึ้นเป็นประธานาธิบดีสมัยที่ 4

ภาพที่ 1 : อี ซึงมัน

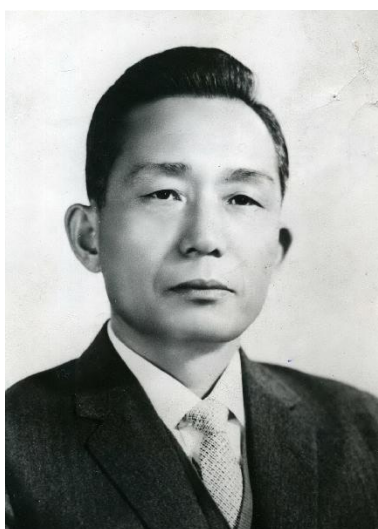
ที่มา : [https:// th.wikipedia.org/wiki/อี_ซึง-มัน](https://th.wikipedia.org/wiki/อี_ซึง-มัน)

3.2 การเมืองเกาหลีใต้ในยุครัฐบาลของปัก จองฮี

หลังการขับไล่ประธานาธิบดีคนก่อนได้สำเร็จ เกาหลีใต้ก็ได้มีการปฏิรูประบบการเมืองการปกครอง อันเป็นผลให้การเมืองในขณะนั้นมีความเป็นประชาธิปไตยอย่างเต็มรูปแบบ แต่ก็เป็นไปได้เพียงช่วงระยะเวลาสั้น ๆ เพราะเกิดการทำรัฐประหารขึ้นของ นายพลปัก จองฮี (Park Chung-hee) ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1961 ซึ่งอ้างถึงการเข้ามาว่าเพื่อป้องกันการรุกรานของคอมมิวนิสต์ จึงทำให้เขาเข้าทำการยึดอำนาจจากรัฐบาลในช่วงเวลานั้น ซึ่งหลังการยึดอำนาจแล้ว ปัก จองฮี ก็ขึ้นดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีสืบต่อมา

โดยในช่วงแรกของการดำรงตำแหน่ง ประชาชนทั่วไปเข้าใจว่า ปัก จองฮี มีความตั้งใจจริงในการเข้ามาแก้ไขปัญหาคอร์รัปชัน และมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาประเทศจริง ดังเห็นได้จากการลงโทษข้าราชการที่ทุจริตและประพฤตินิยมชอบ และการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปี (วิเชียร อินทะสี, 2556) นอกจากนี้ยังได้มีการส่งเสริมและยกระดับวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี จนสามารถนำพาประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็ว แต่ความเจริญดังกล่าวก็กระจุกอยู่แค่ในเมืองใหญ่ เพราะช่องว่างระหว่างคนเมืองกับคนต่างจังหวัดยังคงกว้างมาก

และถึงแม้ประเทศจะมีความเจริญก้าวหน้าเป็นอย่างมาก แต่การปกครองด้วยรัฐบาลเผด็จการก็เป็นสิ่งที่สิทธิมนุษยชนถูกละเมิด นอกจากนี้การอยู่ในตำแหน่งอย่างไม่จำกัดวาระของประธานาธิบดีปัก จองฮี ภายใต้ระบบยูซิน ก็ทำให้ประชาชนมองออกว่าการกระทำเช่นนี้เป็นไปเพื่อการสืบทอดอำนาจตัวเอง เฉกเช่นเดียวกับสมัยประธานาธิบดีอี ซึงมัน จึงทำให้เกิดการประท้วงจากประชาชนในทุกแขนงอาชีพ เพื่อส่งเสียงต่อต้านรัฐบาล แต่รัฐบาลปัก จองฮีก็ประกาศใช้มาตรการฉุกเฉิน เพื่อใช้กำลังควบคุมกับฝ่ายประชาชน จนสามารถคุมอำนาจได้สำเร็จ และจากการแก้ไขรัฐธรรมนูญดังกล่าว ปัก จองฮี จึงดำรงอยู่ในตำแหน่งได้อย่างยาวนานถึง 18 ปี จนกระทั่งถูกลอบสังหารในปี ค.ศ. 1979

ภาพที่ 2 : ปัก จองฮี

ที่มา : [https:// th.wikipedia.org/wiki/ปัก_จอง-ฮี](https://th.wikipedia.org/wiki/ปัก_จอง-ฮี)

3.3 การเมืองเกาหลีใต้ในยุครัฐบาลของชอน ดูฮวาน

ภายหลังจากประธานาธิบดีปัก จองฮี ถูกลอบสังหาร เซ-คยูฮา (Choi Kyu-hah) ก็ขึ้นดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีต่อ แต่ก็นั่งอยู่ในตำแหน่งเพียงไม่กี่วันก็ถูก ชอน ดูฮวาน (Chun Doo-hwan) ผู้บัญชาการความมั่นคงกลาโหมทำการรัฐประหารขึ้นเป็นผู้นำประเทศเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1979 (ตรีสุข อิงคุทานนท์, 2020) และก็พยายามสืบทอดอำนาจตัวเองอย่างยาวนานเฉกเช่นเดียวกับประธานาธิบดีคนก่อน ๆ โดยดำรงอยู่ในตำแหน่งนานถึง 8 ปี อันเป็นวังวนของการเมืองเกาหลีใต้ที่ยังต้องตกอยู่ภายใต้รัฐบาลเผด็จการอีกครั้ง

หลังการเข้ายึดอำนาจของกองทัพในครั้งนั้น นายพลชอน ดูฮวาน ก็ได้ดำเนินแผนการเข้ากุมอำนาจทางการเมือง อันส่งผลให้เกิดความไม่พอใจในหมู่ประชาชน จึงได้มีการเดินขบวนเรียกร้องต่อต้านเผด็จการ เพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลงระบอบทางการเมืองไปสู่ประชาธิปไตย ดังจะเห็นได้จากการเรียกร้องประชาธิปไตยในกวางจู เมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1980 จนผู้นำทหารต้องประกาศกฎอัยการศึก แต่เหตุการณ์ได้นำไปสู่ความรุนแรงในการ

ล้อมปราบประชาชนที่ก่อการประท้วง ด้วยข้อหากบฏและเป็นคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นผลให้ประชาชนต้องเสียชีวิตและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก โดยท้ายที่สุดนายพลชอน ดูฮวานก็สามารถกุมอำนาจทางการเมืองไว้ได้สำเร็จ จากนั้นในปีเดียวกันก็ได้ดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดี

ภายหลังเหตุการณ์ที่กวางจู สื่อทุกสื่อก็ถูกควบคุมการนำเสนอข่าวสารต่าง ๆ เพื่อปกปิดความจริงและปิดกั้นการรับรู้ข้อมูลของประชาชนต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังนั้นรายงานข่าวทุกชิ้นจึงถูกตรวจสอบ และให้นำเสนอแต่ภาพประธานาธิบดีชอน ดูฮวาน และกลุ่มอำนาจกองทัพใหม่ ในฐานะที่เป็นความหวังเดียวของประเทศ (คิม ดอง วอน, 2015) หรือการให้รับรู้ข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อฝ่ายตนเองเท่านั้น

แต่ถึงแม้รัฐบาลของประธานาธิบดีชอน ดูฮวานจะใช้วิธีต่าง ๆ ในการปกปิดการรับรู้ของประชาชน และปราบปรามผู้เรียกร้องประชาธิปไตยเท่าใด ก็ไม่อาจรับมือกับการเรียกร้องที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องอย่างเข้มแข็งของประชาชนได้ และจากบาดแผลที่รัฐบาลใช้ความรุนแรงในการขัดขวางและเข้าสลายการชุมนุม จนทำให้มีผู้เสียชีวิตบาดเจ็บ และถูกจับกุมเป็นจำนวนมากนั้น ได้กลายเป็นการปลุกเร้าให้ประชาชนยิ่งออกมาชุมนุม จนกลายเป็นการชุมนุมใหญ่ทั่วประเทศในปี ค.ศ. 1987 (วิเชียร อินทะสี, 2556) จนสามารถจัดตั้งรัฐบาลพลเรือนที่มาจากเสียงของประชาชน และนำบรรดาบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สังหารหมู่เข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดีได้สำเร็จ (คิม ดอง วอน, 2015)

ภาพที่ 3 : ชอน ดูฮวาน

ที่มา : [https:// th.wikipedia.org/wiki/ชอน_ดูฮวาน](https://th.wikipedia.org/wiki/ชอน_ดูฮวาน)

จากพลังการต่อสู้อย่างต่อเนื่องของประชาชนในการโค่นล้มรัฐบาลอำนาจนิยมมาตลอดตั้งแต่สมัยรัฐบาลอี ซึงมัน จึงถือเป็นบทพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าถ้าประชาชนไม่ยอมอ่อนข้อหรือก้มหัวให้กับความอยุติธรรมที่อยู่ตรงหน้า การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองไปสู่ความชอบธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมก็จะเกิดขึ้นได้

บทที่ 4

วิเคราะห์ข้อมูล

เหตุการณ์สังหารหมู่ผู้เรียกร้องประชาธิปไตยใน 광주 ผ่านภาพยนตร์เรื่อง May 18

ในบทนี้ผู้วิจัยจะการนำเสนอผลการวิเคราะห์ “เหตุการณ์สังหารหมู่ผู้เรียกร้องประชาธิปไตยใน 광주 ผ่านภาพยนตร์เรื่อง May 18” จากการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลถึงสาเหตุและผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้

May 18 เป็นภาพยนตร์สะท้อนประวัติศาสตร์ของประเทศเกาหลีใต้ มีชื่อเรื่องเป็นภาษาเกาหลีว่า “화려한 휴가” แปลเป็นภาษาไทยว่า วันหยุดพักผ่อนแสนวิเศษ ซึ่งเป็นชื่อของกองกำลังปราบปรามเฉพาะกิจที่ถูกส่งให้ไปจัดการกับผู้ชุมนุมประท้วงต่อต้านรัฐบาลในเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ 광주 จริง ๆ หรือที่ชื่อไทยเรียกว่า “18 พฤษภาคมอนาถชาติเกาหลี” โดยชื่อเรื่องมีที่มาจากวันและเดือนจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในวันที่ 18 พฤษภาคม ปี ค.ศ. 1980

ภาพที่ 4 : โปสเตอร์หนังเรื่อง May 18

ที่มา : <https://www.k-dramath.com/2020/08/may-18-2007.html>

เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนี้พูดถึงเหตุการณ์จริงภายหลังการถูกรบสังหารของประธานาธิบดีปัก จองฮี ในวันที่ 26 ตุลาคม ปี ค.ศ. 1979 อันเป็นผลให้ระบบเผด็จการทหารเกิดการหยุดชะงัก ประชาชนจึงคาดหวังว่าประเทศจะมีความเป็นประชาธิปไตยมาแทนที่กับระบบเดิมที่ฝังรากลึกมาอย่างยาวนานตั้งแต่สมัยรัฐบาลของประธานาธิบดีอี ซึงมัน แต่แล้วในปีเดียวกันหลังจากประธานาธิบดีปัก จองฮี ถูกลอบสังหารก็เกิดการรัฐประหารในวันที่ 12 ธันวาคม โดยนายพลชอน ดุฮวานได้ขึ้นมาใช้อำนาจและจัดตั้งรัฐบาลทหารขึ้นมาปกครองประเทศ อันเป็นการวนซ้ำของระบบเผด็จการอีกครั้งที่การเมืองเกาหลีใต้ไม่สามารถข้ามผ่านไปสู่อะบอบประชาธิปไตยได้ หลังจากนั้นในฤดูใบไม้ผลิปี ค.ศ. 1980 รัฐบาลได้ประกาศกฎอัยการศึก เพื่อใช้ปราบปรามการชุมนุมประท้วงของนักศึกษาและผู้ชุมนุมทั่วประเทศ ด้วยการสร้างภาพให้ผู้ชุมนุมกลายเป็นฝ่ายกบฏ

เนื้อเรื่อง

ภาพยนตร์เรื่องนี้พูดถึงชีวิตของประชาชนชาวกวางจูที่สมมุติขึ้น ผ่านตัวละครที่ทำอาชีพต่าง ๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลธรรมดาทั่วไปที่ดำเนินชีวิตไปอย่างสงบสุขในแต่ละวัน ทั้งที่บางคนอาจไม่ได้มีความคิดที่จะสนใจด้านการเมืองหรือรุกขึ้นมาต่อต้านรัฐบาลตั้งแต่แรกเริ่ม ขณะที่ในรั้วมหาวิทยาลัยมีการรณรงค์เพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยและลงถนนเดินขบวนประท้วงต่อต้านรัฐบาล จนเมื่อกองกำลังทหารเข้ามาสลายการชุมนุมของนักศึกษาด้วยความรุนแรง ส่งผลให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์หลายคนต้องเสียชีวิต นำไปสู่ความโกรธแค้น จนเป็นเหตุให้ประชาชนหันมาจับอาวุธปะทะกับฝ่ายทหาร ดังนั้นผู้วิจัยจะวิเคราะห์เหตุการณ์สังหารหมู่ผู้เรียกร้องประชาธิปไตยผ่านมุมมองของผู้สร้างภาพยนตร์เรื่อง May 18 ดังต่อไปนี้

1. สั่งการ ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากกองกำลังทหารที่ได้รับคำสั่งให้ไปปราบปรามพวกคอมมิวนิสต์ โดยที่กองกำลังทหารเหล่านั้นไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากำลังจะลงไปปฏิบัติภารกิจที่ไหน เพราะผู้บังคับบัญชาบอกเพียงว่า สถานที่ที่เป็นความลับสุดยอด จะทราบได้เมื่อไปถึง โดยฉากที่ยกมานี้มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ เรื่องความเคลื่อนไหวของหน่วยซุงจุงในวันที่ 17 พฤษภาคม ที่ได้รับคำสั่งให้กองทัพเคลื่อนกำลังพล ซึ่งเป็นแผนการขั้นที่สองและขั้นสุดท้ายในการทำรัฐประหารของกลุ่มอำนาจกองทัพใหม่ ภายหลังการถูกลอบสังหารของประธานาธิบดีปัก จองฮี (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 81)

ภาพที่ 5 : สั่งการ

2. สาเหตุที่เหล่าทหารลงมายังเมืองกวางจู ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากที่ร้อยโทคิม เข้ามาเยี่ยมเยียนและพูดคุยกับพัคฮึงซู ซึ่งอดีตเคยเป็นเหล่าทหารนายพลใหญ่มาก่อน พักฮึงซู ถามถึงสาเหตุที่ร้อยโทคิมลงมาที่เมืองกวางจูว่าเพราะอะไร ร้อยโทคิมบอกว่า “ผมกำลังปฏิบัติภารกิจอยู่ครับ” แล้วพัคฮึงซูก็ถามว่า “ภารกิจอะไร ถึงขนาดใช้หน่วยปฏิบัติการพิเศษ” ร้อยโทคิม บอกว่า “ได้รับคำสั่งให้ลงมากระจายกำลังไว้ตามมหาวิทยาลัยที่สำคัญทั่วประเทศ” โดยฉากที่ยกมานี้มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ ศูนย์บัญชาการกองทัพออกคำสั่งให้ศูนย์บัญชาการเหล่าทหารที่ 2 เริ่มปฏิบัติการซุงจิงในเวลา 00:01 น. ของวันที่ 18 พฤษภาคม โดยให้ทำการยึดมหาวิทยาลัยทั่วประเทศให้สำเร็จ ก่อนเวลาตี 04:00 น. (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 82) และการลงมาปฏิบัติหน้าที่ในรูปแบบนี้จึงทำให้ประชาชนมองออกมาว่าพวกกลุ่มอำนาจกองทัพใหม่ต้องการรวบอำนาจทางการเมืองทั้งหมดไว้ที่ตัวเอง

ภาพที่ 6 : สาเหตุที่เหล่าทหารลงมายังเมืองกวางจู

3. สาเหตุที่นักศึกษาออกมาชุมนุมประท้วง ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากเข้าวันที่ 18 พฤษภาคมที่กลุ่มนักศึกษาและประชาชนออกมายื่นประท้วงให้ทหารถอนกำลังออกไป ซึ่งเป็นก้าวแรกของการลุกขึ้นมาต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยที่กวางจู เพราะต้องการให้ยกเลิกกฏอัยการศึกทั่วประเทศ ถอนคำสั่งปิดมหาวิทยาลัย และต้องการให้นายพลซอน ดูฮวานออกไป แต่ทหารเหล่านั้นกลับไม่ได้แสดงที่ทำตอรับเพื่อเปลี่ยนแปลงกับสิ่งที่นักศึกษาออกมาตะโกนเรียกร้อง โดยฉากที่ยกมานี้มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ กลุ่มนักศึกษาและประชาชนออกมาประท้วงเดินขบวนถึงศูนย์คณาธิการพร้อมตะโกนคำขวัญให้ “ยกเลิกกฏอัยการศึก” “ปล่อยคิม แด จุง” “ถอนคำสั่งปิดมหาวิทยาลัย” “ซอน ดูฮวาน ออกไป” (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 84-85)

จากการที่ผู้บัญชาการของกองกำลังกฏอัยการศึกประกาศให้ขยายพื้นที่การใช้กฏอัยการศึกออกไปทั่วประเทศ จึงทำให้เกิดการยุบสภา ปิดสถานศึกษาทุกแห่ง นอกจากนี้ยังได้สั่งห้ามไม่ให้จัดการชุมนุมใด ๆ เกี่ยวกับการเมือง ห้ามประท้วง ห้ามแรงงานออกจากสถานที่ทำงานโดยไม่ได้รับอนุญาต และสั่งให้มีการตรวจสอบสื่อมวลชน อันเป็นสิ่งที่ขัดต่อหลักสิทธิและเสรีภาพของประชาชน จึงทำให้นักศึกษาและประชาชนออกมาลุกฮือเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยดังกล่าว

ภาพที่ 7 : วันแรกของการชุมนุมประท้วง

4. ทหารไล่จู่โจมประชาชนที่ออกมาเรียกร้อง ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากที่ทหารวิ่งจู่โจมเข้ามาทบตีประชาชนอย่างไม่เลือกหน้าในวันเดียวกันกับที่นักศึกษาออกมาชุมนุมประท้วงในวันที่ 18 พฤษภาคม หลังจากยืนประท้วงได้ไม่นาน โดยฉากที่ยกมามีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ หน้าประตูใหญ่ของวิทยาลัยเซินนม มีกลุ่มนักศึกษามารวมตัวกันร้องเพลงและตะโกนคำขวัญ กลับทำให้ทหารไม่พอใจจากนั้นจึงส่งเสียงให้จู่โจมและมุ่งหน้าไปสู่ผู้ชุมนุม และไล่ทบตีนักศึกษาที่ไม่มีอาวุธและผลักดันให้ถอยออกไป (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 86)

ภาพที่ 8 : ทหารไล่จู่โจมประชาชนที่ออกมาเรียกร้องอย่างไม่เลือกหน้า

5. การประชุมของกองทัพ ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากการพูดคุยถึงเรื่องการเพิ่มกองกำลังเสริมลงมาที่เมือง กวางจู เพราะสถานการณ์ที่ถนนกินนัมไม่สู้ดีนัก โดยฉากที่ยกมานี้มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นใน ประวัติศาสตร์ คือ หัวหน้ายุทธการของศูนย์บัญชาการกองทัพต้องการส่งกองพลน้อยหน่วยรบทหารพิเศษที่ 3 ไป เสริม เพราะมีตัวชี้วัดว่าสถานการณ์ในกวางจูอาจเลวร้ายลง (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 88)

ภาพที่ 9 : การประชุมของกองทัพ

จากเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ข้างต้น จะเห็นได้ว่าเหล่าทหารยศสูง ๆ ไม่มีความปราณีหรือถอนกำลังออก ตามคำเรียกร้องของประชาชน และยังตัดสินใจส่งกองกำลังเสริมเข้ามาลงพื้นที่เพิ่มเพื่อปราบปรามผู้ชุมนุม ขณะเดียวกันเหตุการณ์ในภาพยนตร์ ได้สร้างตัวละครหนึ่งในหมู่ทหารที่แตกต่างออกไป คือ การเห็นต่างกับการ กระทำที่เกิดขึ้นของทหาร ที่รอยโทคม โดนตบหน้า จากหัวหน้าบัญชาการ ขณะรายงานความเป็นไปต่อการเข้า ควบคุมสถานการณ์ “ว่าการเข้าโจมตีโดยไม่สนใจว่าเป็นกบฏหรือประชาชนผู้บริสุทธิ์ ทำแบบนั้นแล้ว...” แสดงให้ เห็นว่า ยังมีทหารบางคนที่ไม่เห็นด้วยต่อการปราบปรามประชาชนอย่างไม่เลือกหน้า ซึ่งแตกต่างกับภาพใน ประวัติศาสตร์ที่ทหารทุกคนต่างทำตามคำสั่งและเข้าปราบปรามประชาชนด้วยความรุนแรงอย่างไร้มนุษยธรรม

ภาพที่ 10 : ขณะที่นายทหารคนหนึ่งถูกต่อว่า

6. การจับกุม ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากการจับกุมอย่างไม่เลือกหน้า และเมื่อถูกควบคุมตัวได้ก็จะถูกบังคับให้ถอดเสื้อผ้าให้เหลือสภาพกึ่งเปลือยและส่งขึ้นรถบรรทุกเพื่อนำตัวไป ดังฉากที่คังมินวูให้การช่วยเหลือผู้ชุมนุมที่ได้รับบาดเจ็บ ทั้งที่ไม่ได้เข้าร่วมการชุมนุมใด ๆ โดยฉากที่ยกมานี้มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ ทหารเข้าสลายการชุมนุมโดยไม่สนใจอายุ เพศ หรือเหตุผลของการเข้าร่วม ทั้งใครที่ถูกจับได้ก็จะทุบตีอย่างไร้ความปราณี (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 91) นอกจากนี้ก่อนขึ้นรถบรรทุกทหาร ผู้ที่ถูกจับกลุ่มทุกคนก็จะถูกบังคับให้ถอดเสื้อผ้า ดังเช่นภาพที่เห็นไว้ในภาพยนตร์

ภาพที่ 11 : การจับกุม

ภาพที่ 12 : ขณะถูกควบคุมตัว

7. ผู้บาดเจ็บจำนวนมากเต็มโรงพยาบาล ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากโรงพยาบาลที่เต็มไปด้วยผู้บาดเจ็บสาหัสจำนวนมาก เกินกว่าที่โรงพยาบาลจะรับมือไหว โดยฉากที่ยกมานี้มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ ผู้บาดเจ็บหลายรายที่หนีการจับกุมออกมาได้ ต่างไปเข้าแถวรอรับการรักษาที่โรงพยาบาล (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 91) ด้วยผู้บาดเจ็บจำนวนมากมายขนาดนี้ การกระทำของทหารจึงเสมือนทำไปเพื่อสังหารหมู่ผู้คนทั่วทั้งเมือง ซึ่งเหตุการณ์ในวันนี้ก็มีความคล้ายคลึงกับสถานการณ์เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคมที่ผ่านมา

ภาพที่ 13 : ผู้บาดเจ็บจำนวนมากเต็มโรงพยาบาล

8. ย้ำเตือนการกระทำ ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากที่พัคฮึงซู ขึ้นมาเจรจากับนายพลชเวซึงกิ ถึงเรื่องการกระทำที่เข้าสลายการชุมนุมด้วยความรุนแรงขนาดนี้ว่าตั้งใจจะฆ่าล้างผ่านพลเมืองชาวกวางจูหรืออย่างไร ฉากนี้ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์จริง ๆ แต่ผู้สร้างภาพยนตร์ได้สร้างฉากนี้ผ่านคำพูดของพัคฮึงซูที่พูดกับนายพลชเวซึงกิว่า “รู้ไหมอะไรที่มีพลังมากกว่าปืน ประชาชนไงล่ะ” ซึ่งเป็นประโยคที่สามารถสื่อสารและให้ความรู้สึกกินใจกับผู้ที่ได้รับชมเป็นอย่างดี

ภาพที่ 14 : ย้ำเตือนการกระทำ

9. การประจันหน้ากันระหว่างฝ่ายประชาชนกับฝ่ายทหาร ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากวันที่ 21 พฤษภาคม ที่ผู้คนชาวเมืองกวางจูต่างออกมาลงถนนด้วยความต้อกตี่ใจกันเป็นอย่างมาก เพราะในวันนี้ทางกองกำลังทหารมีประกาศว่าจะถอยถอนกำลังออกจากพื้นที่ แต่เมื่อเพลงชาติขึ้นสถานการณ์กลับตาลปัตรทั้งหมด เพราะกองกำลังทหารที่ประจันหน้าอยู่กลับใส่ซองกระสุนแล้วกระหน่ำยิงใส่ผู้ชุมนุมที่อยู่ตรงหน้าอย่างเหี้ยมโหด โดยฉากที่ยกมานี้มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ เป็นวันที่สี่ของการออกมาต่อสู้ของประชาชน ซึ่งทุกคนต่างหวังว่าวันนี้ทุกอย่างจะดำเนินและหาทางออกได้อย่างสันติ แต่กระนั้นพอถึงเวลาบ่ายโมงตรงเสียงเพลงชาติที่ดังขึ้นจากหลังคาของศาลากลางจังหวัด กลับเป็นสัญญาณให้เหล่าทหารที่อยู่ตรงหน้าสาดกระสุนยิงกราดใส่ประชาชน ถนนก็มันมึนในขณะนั้นจึงเต็มไปด้วยเสียงร้องอย่างน่าสงสารของผู้บาดเจ็บ ผู้ที่กำลังจะตาย และเลือดของ

ผู้เสียชีวิตที่กลาดเกลื่อนเต็มถนน (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 99) สถานการณ์ซึ่งตอนแรกก็ดูจะเลวร้ายมากอยู่แล้ว แต่การชุมนุมสังหารพลเมืองในครั้งนี้กลับเลวร้ายและสร้างความตื่นตระหนกตกใจให้กับประชาชนถึงขีดสุด

ภาพที่ 15 : การประจันหน้ากันระหว่างฝ่ายประชาชนกับฝ่ายทหาร

10. การจับอาวุธขึ้นตอบโต้ทหารของชาวเมือง ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากจากการเป็นฝ่ายตั้งรับของประชาชน มาเป็นฝ่ายบุกโจมตีทหารบ้างแล้ว จากเหตุการณ์นองเลือด ณ ถนนกินนัม ได้สร้างความโกรธแค้นของประชาชนจนถึงขีดสุด จึงเริ่มจัดตั้งกองกำลังป้องกันตนเองขึ้นมาจำนวนหนึ่ง โดยฉากที่ยกมามีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ ทันทีหลังเหตุการณ์สังหารหมู่ในวันเดียวกัน ประชาชนก็เร่งรีบหาอาวุธให้กับตัวเองและพวกพ้อง และเพราะพวกเขาต้องการอาวุธปืน จึงเข้าปล้นชิงอาวุธต่าง ๆ รอบเมือง เหมือนฉากในภาพยนตร์ที่ควังมินวู ออกปล้นอาวุธปืนที่คลังเก็บอาวุธแห่งหนึ่ง หลังจากนั้นก็ใช้ศาลาประชาคมที่สวนสาธารณะกวางจูเป็นศูนย์บัญชาการ (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 101)

ภาพที่ 16 : การจับอาวุธขึ้นตอบโต้ทหารของชาวเมือง

11. กองกำลังพลเมือง ทำให้กองกำลังทหารถอนกำลังออกไปได้สำเร็จ ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากที่พัคฮึงซู ได้นำผู้ชุมนุมบางส่วนขึ้นไปมุงหนึ่งของตาดฟ้า เพื่อข่มขู่กองกำลังทหารที่อยู่ในอาคารที่ว่าการจังหวัดกวางจู ซึ่ง กองกำลังทหารตั้งอยู่ จนทำให้พวกทหารรับมือไม่ไหวและถอนกำลังออกไป จากเหตุการณ์ในครั้งนี้ฝ่ายพลเรือนจึง สามารถยึดที่ทำการของทหารไว้ได้ โดยฉากที่ยกมานี้มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ สถานการณ์ในวันที่ 22-25 พฤษภาคม ฝ่ายของประชาชนสามารถเข้ายึดฐานที่มั่นอยู่ในที่ทำการเมืองได้สำเร็จ (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 103) จากชัยชนะของประชาชนในครั้งนี้ จึงทำให้ประชาชนต่างดีอกดีใจ ทั้งยกปืนและโบกธงไปมารอบที่ว่าการจังหวัดกวางจูกันอย่างใหญ่

แต่ในขณะเดียวกันกองทัพก็สามารถปิดล้อมทั้งเมืองได้สำเร็จ โดยปิดทุกเส้นทางการเข้าออกของเมืองจู และหากมีใครพยายามใช้เส้นทางนั้นก็จะถูกทหารยิงใส่จากเนินเขาที่อยู่โดยรอบ กวางจูในขณะนี้จึงเหมือนถูกทิ้ง และถูกตัดขาดจากโลกภายนอกไปด้วยความจงใจ ทั้งที่ได้รับชัยชนะจากการเข้ายึดที่ทำการของทหารแล้วแท้ ๆ

ภาพที่ 17 : กองกำลังพลเมือง ทำให้กองกำลังทหารถอนกำลังออกไปได้สำเร็จ

12. สื่อจากต่างประเทศเข้ามาทำข่าว ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากที่เต็มไปด้วยบรรยากาศความโศกเศร้าของญาติผู้มารับร่างของผู้เสียชีวิต ในขณะที่เดียวกันก็มีสื่อจากต่างประเทศเข้ามาทำข่าว โดยฉากที่ยกมานี้มีความ คล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ ในวันที่ 23 พฤษภาคม สองวันหลังจากพลเมืองเข้า ควบคุมสถานการณ์ได้ ประชาชนเกือบ 50,000 คน รวมตัวกันที่ศาลากลางจังหวัด เพื่อรอจุดธูปให้แก่ผู้เสียชีวิตที่ ประตุทางเข้า ภายในอาคารมีแถวโลงศพคลุมด้วยธงชาติเรียงรายอยู่เต็มห้อง ส่วนศพที่ไม่มีโลงบรรจุร่างก็จะถูก คลุมด้วยเพียงผ้าฝ้ายเอาไว้ (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 105)

จากเหตุการณ์การปราบปรามประชาชนอย่างเด็ดขาดรุนแรงของทหาร จนทำให้ประชาชนต้องเสียชีวิต เป็นจำนวนมาก สื่อที่เข้ามาทำข่าวจึงได้ตีพิมพ์ประณามการสังหารหมู่ที่กวางจูจึงได้เป็นข่าวโด่งดังไปทั่วโลก แต่ใน ขณะเดียวกันนักหนังสือพิมพ์เกาหลีมักตีข่าวบิดเบือนจากสภาพเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้น จึงทำให้ประชาชนเกิด ความไม่พอใจและให้ความร่วมมือกับนักข่าวต่างประเทศมากกว่า ด้วยเหตุนี้นักข่าวต่างประเทศจึงสามารถเข้าออก ศาลากลางจังหวัดได้อย่างเสรี (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 107) ภายใต้การควบคุมเมืองของประชาชน

ภาพที่ 18 : สื่อจากต่างประเทศเข้ามาทำข่าว

13. คณะกรรมการฝ่ายต่อสู้ของพลเมือง ได้ยื่นข้อเสนอเรียกร้องถึงรัฐบาล ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากการประชุมของฝ่ายทหาร ถึงข้อเรียกร้องที่ประชาชนได้ยื่นมาว่า ต้องการให้ปลดปล่อยนักโทษ แล้วแถลงการณ์ขอโทษประชาชน แต่เหมือนจะไม่เป็นผลเพราะผู้บัญชาการมักหาข้ออ้างให้ประชาชนเป็นฝ่ายผิดได้เสมอ โดยฉากที่ยกมานี้มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ คิม ชอง เบ (Kim chong Bae) เฮียว กิว จัง (Heo Gyu Jung) และคนอื่น ๆ ได้ก่อตั้งคณะกรรมการฝ่ายต่อสู้ของพลเมือง และได้ยื่นข้อเรียกร้องไปยังรัฐบาล ดังนี้ (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 107)

1. การลุกขึ้นต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยที่กวางจู เป็นความประสงค์ของชาวกวางจูทุกคน เหตุใดเจ้าหน้าที่ของรัฐจึงเรียกเหตุการณ์นี้ว่าเป็นการจลาจลโดยพวกกบฏ และรัฐบาลต้องแถลงการณ์ขอโทษอย่างเป็นทางการต่อการเรียกพลเมืองเช่นนี้
2. ให้จัดพิธีศพแก่ผู้ที่ถูกสังหารในการลุกขึ้นต่อสู้
3. ปล่อยทุกคนที่ถูกจับกุมคุมขังอันเนื่องมาจากการลุกขึ้นต่อสู้
4. จ่ายค่าชดเชยความเสียหายทุกอย่างตามความต้องการของพลเรือน

โดยข้อตกลงนี้เป็นความประสงค์ของคิม ชาง กิล (Kim chang Gil) ประธานคณะกรรมการฝ่ายนักศึกษา ในการทำข้อตกลงกับกองทัพที่ไม่ต้องการจะละทิ้งความหวังอันน้อยนิดที่มีอยู่ (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 106)

ภาพที่ 19 : คณะกรรมการฝ่ายต่อสู้ของพลเมือง ได้ยื่นข้อเสนอเรียกร้องถึงรัฐบาล

14. การฟื้นฟูระเบียบบ้านเมือง ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากที่พลเมืองชาวกวางจูต่างพากันออกมาทำความสะอาดพื้นที่รอบเมือง พร้อมกับมีรถพยาบาลคันหนึ่งออกมาประกาศขอรับบริจาคเลือด มีอาสาสมัครมากมายต่างช่วยกันทำกับข้าวแจกจ่ายผู้คนในเมือง โดยฉากที่ยกมานี้มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ ภายหลังจากเข้ายึดพื้นที่ของประชาชนกลับมาได้สำเร็จ เมืองกวางจูก็กลับคืนสู่สภาวะปกติได้ช่วงหนึ่ง โดยพ่อค้า แม่ค้าสามารถทำการเปิดร้านตามปกติได้อีกครั้ง และถึงแม้ทรัพยากรจะมีใช้อย่างจำกัดในช่วงนี้ แต่ด้วยสำนึกความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของผู้คนในเมือง จึงทำให้ทรัพยากรต่าง ๆ มีใช้อย่างเพียงพอ ทั้งอาชญากรรมก็ยังมีอัตราที่ต่ำกว่าช่วงเวลาปกติมากที่สุด (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 107-108)

ภาพที่ 20 : การฟื้นฟูระเบียบบ้านเมือง

15. กองกำลังทหารกำลังเคลื่อนพลบุกอาคารที่ว่าการจังหวัดกวังจู ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากที่เหล่าผู้คนในเมืองต่างพากันมาตามตัวบุคคลอันเป็นที่รักกลับบ้าน เมื่อรู้ว่าในวันถัดไปกองกำลังทหารจะเข้าบุกถล่มที่ว่าการ โดยฉากที่ยกมานี้มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ วันที่ 26 วิหุของทหารที่ถูกขโมยมา ถูกนำมาใช้รายงานว่ กองทหารและรถกำลังทหารกำลังเคลื่อนที่เข้าใกล้พื้นที่นงซังดง (Nongsungdong) ของเมืองกวังจู จึงได้มีการประกาศภาวะฉุกเฉินขึ้นในเขตเมือง (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 109)

ในคืนนั้น เมื่อรู้ว่ากองกำลังทหารกำลังจะเดินทางมาถึงจากข้อมูลในประวัติศาสตร์ คนจำนวนมากจึงหลบออกจากศาลากลางจังหวัด แต่ผู้นำของฝ่ายพลเรือนก็ไม่ได้พยายามยับยั้งพวกเขาแต่อย่างใด เพราะได้ประกาศไปแล้วว่า ขอให้ผู้ที่พร้อมจะสู้เท่านั้นอยู่ต่อ แต่ก็มีคนจำนวนหนึ่งเดินทางมาที่ศาลากลางจังหวัดเพื่อมาสมทบกับฝ่ายพลเรือน ซึ่งก็มีทั้งคนที่ได้รับการฝึกอาวุธ และเด็กมัธยมศึกษา ที่ไม่ผ่านการฝึกทหาร รวมทั้งผู้หญิงอีก 10 คน (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 109)

ภาพที่ 21 : กองกำลังทหารกำลังเคลื่อนพลบุกอาคารที่ว่าการจังหวัดกวังจู

16. การจู่โจมครั้งสุดท้ายของกองทัพทหาร ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากในคืนวันที่ 27 พฤษภาคม ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของการเข้าล้อมปราบประชาชน ทันทีที่เหล่าทหารมาถึงที่ว่าการจังหวัดกวังจู พวกเขาก็ได้ประกาศผ่านโทรโข่งว่า “พวกแกได้ถูกปิดล้อมไว้หมดแล้ว” “วางอาวุธลง ยอมจำนนแต่โดยดี” แต่ฝ่ายพลเรือนก็ไม่ยอมแพ้และสู้จนถึงวินาทีสุดท้าย โดยฉากที่ยกมานี้มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ ตอนเย็นของวันที่ 27 พฤษภาคม กองร้อยที่ 1 ภายใต้การบังคับบัญชาของร้อยเอกพิน จอง ซิก (Pyun Jong Sik) และพลจัตวาชอย แซ ชาง แห่งกองพลน้อยทหารร่มที่ 3 กำลังรอคำสั่งให้บุกปฏิบัติการ เพื่อควบคุมศาลากลางจังหวัด (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 111)

ภาพที่ 22 : การจู่โจมครั้งสุดท้ายของกองทัพทหาร

17. การกระจายเสียงไปทั่วเมืองถึงวีรกรรมของพี่น้องชาวกวางจู ภาพยนตร์ได้นำเสนอฉากเมื่อพักชินเอได้ทราบข่าวทุกคนถูกทหารสังหารตายหมดแล้ว เธอจึงได้ประกาศคำร้องขอต่อพี่น้องชาวกวางจูทุกคนขณะที่รถขับไปรอบเมืองว่า “พี่น้องกวางจู ได้โปรดอย่าลืมพวกเรา โปรดจดจำพวกเราไว้” โดยฉากที่ยกมานี้มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ คือ พัก ยิง ซุน (Park Yeong Soon) หนึ่งในผู้ชุมนุมสตรีท่านหนึ่งที่ได้ร่วมอยู่ในวันสุดท้ายของเหตุการณ์สังหารหมู่ในกวางจู ก็ได้ประกาศข่าวเป็นครั้งสุดท้ายในห้องกระจายเสียง ซึ่งดังกังวานไปทั่วเมืองกวางจู โดยมีใจความว่า “เพื่อนพลเมืองของเรา ขณะนี้กองทัพได้เข้ามาเมืองมาแล้ว พี่น้องชายหญิงที่รักยิ่งของพวกเรา กำลังจะถูกสังหารด้วยปืนและดาบปลายปืน เราจะสู้กับกองทัพจนคนสุดท้าย จงร่วมต่อสู้จนถึงที่สุด พวกเราจะปกป้องกวางจูจนถึงวาระสุดท้าย กรุณาระลึกถึงพวกเราด้วย...!” ซึ่งเป็นคำร้องขอที่ประชาชนชาวเมืองกวางจูในเวลานั้นยังคงจดจำได้ (The May 18 History Compilation Committee of Gwangju, 2015 : 113)

ภาพที่ 23 : การกระจายเสียงไปทั่วเมืองถึงวีรกรรมของพี่น้องชาวกวางจู

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาถึงสาเหตุและผลกระทบโดยการเปรียบเทียบระหว่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของผู้เรียกร้องประชาธิปไตยในกวางจู ในข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์กับเมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการนำเสนอที่อยู่ในภาพยนตร์แล้ว สาเหตุสำคัญของการสังหารหมู่เป็นเพราะผู้มีอำนาจสูงสุดที่ปกครองประเทศในขณะนั้น ต้องการรวบอำนาจทั้งหมดไว้ที่ตนเอง ใครที่ออกมาแสดงความไม่พอใจต่อรัฐบาลอย่างสุดโต่งจะถูกคุมตัวพร้อมยึดข้อหาว่าเป็นฝ่ายคอมมิวนิสต์หรือพวกก่อการกบฏ จึงได้นำไปสู่ความรุนแรงอย่างเหี้ยมโหดของทหารในการใช้กำลังต่อการเข้าควบคุมสถานการณ์ที่ประชาชนออกมาเรียกร้องประชาธิปไตย ว่าทำไปเพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศ อันเป็นผลให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์ในเมืองกวางจู ณ เวลานั้นมีผู้เสียชีวิต เจ็บปวด และโกรธแค้นกับการกระทำของทหารอย่างถึงขีดสุด

ทั้งนี้ในภาพยนตร์ผู้กำกับยังได้สร้างตัวละครที่ในบางช่วงบางตอนของเหตุการณ์ไม่ได้มีในประวัติศาสตร์ ซึ่งได้เสนอมุมมองของผู้คนทั้งในกองทัพและฝ่ายประชาชนที่แตกต่างออกไปกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เช่น จากข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์ หนังสือหลาย ๆ เล่มมักตีแผ่ความเลวร้ายของทหารที่กระทำการปราบปรามประชาชนอย่างป่าเถื่อนและไร้ซึ่งมนุษยธรรม แต่ตอนหนึ่งของภาพยนตร์กลับมีนายทหารสองคนขับรถเข้ามาในเมืองกวางจู เพื่อแจ้งเตือนถึงกองกำลังทหารซึ่งกำลังจะเคลื่อนพลบุกเข้ามาถล่มที่ว่าการจังหวัดด้วยความเป็นห่วง จึงทำให้ผู้วิจัยมองว่าผู้สร้างภาพยนตร์ต้องการจะตีแผ่ในส่วนนี้ที่แตกต่างออกไป ทั้งในลำดับเวลาของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละตอนก็มีความคลาดเคลื่อนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์แต่เป็นเพียงเล็กน้อย เพื่อให้เนื้อหาในภาพยนตร์ดำเนินไปได้อย่างไหลลื่นและเป็นเหตุเป็นผลที่เชื่อมโยงกัน

เหตุการณ์ของภาพยนตร์ที่นอกเหนือจากการนำเหตุการณ์จริงในประวัติศาสตร์มาถ่ายทอดแล้ว ยังมีนัยของการเชิดชูประชาชนชาวกวางจูที่ออกมาต่อสู้ในแต่ละครั้งว่าไม่ได้ออกมาเพียงผิวเผิน แต่กลับเต็มไปด้วยพลังความตั้งใจ ความสมัครใจของตนเองที่ต้องการออกมาเรียกร้องเพื่อประชาธิปไตยของคนในชาติ ทั้งที่รู้ว่าชีวิตต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายมากขนาดไหน นอกจากนี้ยังแฝงไปด้วยจิตสำนึกที่มีจริยธรรมและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพี่น้องชาวกวางจูในช่วงเวลานั้นที่ต่างออกมาช่วยเหลือเกื้อกูลแบ่งปันสิ่งต่าง ๆ ให้กันโดยไม่เห็นแก่ตนเอง

นอกจากนี้การได้รับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ที่ฉายออกมาผ่านภาพยนตร์นั้นมีข้อดีหลายอย่าง แน่แน่นอนว่าทำให้เกิดความเข้าใจง่าย ทำให้มีอารมณ์ร่วม มีสัมผัสบางประการที่ทำให้เข้าใจและรู้สึกซาบซึ้งในเนื้อหาที่อยู่ในประวัติศาสตร์นั้นง่ายขึ้น ซึ่งดีกว่าไปนั่งอ่านเอง เพราะบางครั้งความรู้สึกของมนุษย์ก็ยากเกินกว่าจะถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือให้ผู้คนเข้าใจได้ ทั้งยังสามารถชี้แนะและให้มุมมองใหม่ ๆ ที่สามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้ที่ได้รับชมอีกด้วย แต่ข้อเสียคือเรื่องราวที่ได้รับชมในภาพยนตร์นั้นมาจากมุมมองของผู้กำกับและเป็นไปได้ว่าผู้กำกับอาจจะไม่ได้มองในมุมมองที่เป็นกลางเท่าที่ควร

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเป็นภาพยนตร์ เนื่องด้วยภาพยนตร์เป็นอุตสาหกรรมบันเทิง เรื่องของต้นทุน เรื่องของกำไร เรื่องของความต้อการทำให้ภาพยนตร์นั้นสนุก บางครั้งได้ไปทำลายความจริงหรืออรรถรสของภาพยนตร์ซึ่งสะท้อนประวัติศาสตร์ เช่น ตัวละครเอกของเรื่องผู้สร้างภาพยนตร์ได้ให้ภาพที่ดูดีเกินไป แล้วก็ทำให้เกิดเรื่องราวสะท้อนใจหรือเรื่องราวเกินจริง โดยที่เนื้อหาในประวัติศาสตร์อาจไม่ได้เป็นเช่นนั้น แต่มีเพื่อทำให้ภาพยนตร์ดูสนุก ดูน่าเห็นใจ หรือเร้าอารมณ์ให้เกิดความตื่นเต้น เพื่อให้ผู้รับชมเกิดความพอใจ ส่งผลให้ภาพยนตร์นั้นสามารถทำเงินได้ คุณค่าของภาพยนตร์จึงเป็นเรื่องราวที่ให้ความบันเทิงเป็นหลัก ส่วนคุณค่าในด้านอื่น ๆ อาจแอบแฝงไปด้วย ทั้งที่เกิดจากความตั้งใจหรือไม่ได้ตั้งใจของผู้กำกับ

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์

- เกียรติชัย พงษ์พาณิชย์. (2547). **การเมืองเกาหลีใต้**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.
- ไชยวัฒน์ คำชูและคณะ. (2562). **ประชาธิปไตยและกระแสนุรักษ์นิยมในเอเชียตะวันออก**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงธิดา ราเมศวร์. (2537). **ประวัติอารยธรรมเอเชียเกาหลี**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แพรวธรรม.
- ดำรง ฐานดี. (2544). **สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี Korean Society And Culture**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประเสริฐ จิตติวัฒนพงศ์. (2540). **การกระจายอำนาจและการปฏิรูปการเมืองในเกาหลีใต้**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พวงนิล คำปิงสุ. (2558). **เกาหลีใต้**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์หน้าต่างโลกกว้าง.
- วิเชียร อินทะสี. (2556). **พลวัตความเป็นประชาธิปไตยในเกาหลีใต้: จากอำนาจนิยมสู่ประชาธิปไตยที่มั่นคง**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Korean overseas information service. (1974). **ความรู้เรื่องเมืองเกาหลี**. กรุงเทพฯ: แพร่พิทยาอินเตอร์เนชั่นแนล.
- The May 18 History Compilation Committee of Gwangju. (2015). **18 พฤษภาคม การลุกขึ้นต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยที่เมืองกวางจู**. เกาหลี: สำนักพิมพ์ Design SOOP.

เว็บไซต์

- การุณพร เชษฐพยัคฆ์. (2020). **40 ปี การต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยในกวางจู กับการยังคงต่อสู้เพื่อตามหาความจริงในปัจจุบัน**. เข้าถึงเมื่อ 15 กันยายน 2563. เข้าถึงได้จาก <https://thematter.co/social/40-years-of-gwangju-uprising/111951>
- การุณพร เชษฐพยัคฆ์. (2020). **อุตสาหกรรมบันเทิงเกาหลีใต้ เติบโตพร้อมกับการสร้างประชาธิปไตย**. เข้าถึงเมื่อ

28 ตุลาคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://thematter.co/entertainment/korean-entertainment-interview/109560>

จักรกริช สังขมณี. (2020). 40 ปี การสังหารหมู่ที่ควังจู: ช็อนดอฮวัน ภาพความทรงจำ และความยุติธรรมที่ยังเปลี่ยนไม่ผ่าน. เข้าถึงเมื่อ 15 กันยายน 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.the101.world/gwangju-uprising/>

ชญาณิชฐ์ เชิดธรรมธร. (2020). เส้นทางประชาธิปไตยกับการเมืองบนท้องถนนในสาธารณรัฐเกาหลี. เข้าถึงเมื่อ 20 กันยายน 2563. เข้าถึงได้จาก <https://waymagazine.org/innovation-democracy-korea/>

ดำรง ฐานดี. (ม.ป.ป.). พฤติกรรมทางการเมืองของเกาหลีใต้. เข้าถึงเมื่อ 22 มกราคม 2564. เข้าถึงได้จาก <http://www3.ru.ac.th/korea/article1/article22.pdf>

ตรีณัฐ อิงคุทานนท์. (2020). ชอน ดอฮวาน ผู้นำเผด็จการที่ถูกประชาชนเกาหลีใต้โค่นล้มจนพินาศ. เข้าถึงเมื่อ 23 กันยายน 2563. เข้าถึงได้จาก <https://thepeople.co/chun-doo-hwan-the-dictator-south-korea/>

เหมียวหง่าว. (2020). เปิดตำนานการสู้เพื่อ “ประชาธิปไตย” ในเกาหลีใต้ หลังถูกปกครองโดยรัฐบาลเผด็จการกว่า 40 ปี. เข้าถึงเมื่อ 13 มีนาคม 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.catdumb.tv/democracy-in-south-korea-119/>

สุรศักดิ์ บุญอาจ. (2559). รูปแบบและความคิดหลักของเรื่องในภาพยนตร์ยอดเยี่ยมรางวัลออสการ์ พ.ศ.2553-2559. เข้าถึงเมื่อ 12 มกราคม 2564. เข้าถึงได้จาก [file:///C:/Users/Administrator/Downloads/111527-ไฟล์บทความ-285511-1-10-20180211%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/Administrator/Downloads/111527-ไฟล์บทความ-285511-1-10-20180211%20(1).pdf)

GU XINXI. (2560). ศึกษาการเล่าเรื่องและวัฒนธรรมในภาพยนตร์นอกกระแสไทยและจีน กรณีศึกษาเรื่อง “Mary is Happy Mary is Happy” และ “Ne Zha”. เข้าถึงเมื่อ 12 มกราคม 2564. เข้าถึงได้จาก http://dspace.bu.ac.th/bitstream/123456789/3331/1/gu_xinx.pdf

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล	นางสาวชุตินา ธิติโสสถิกุล
วันเกิด	10 กรกฎาคม 2541
ที่อยู่ปัจจุบัน	45/14 ถ.ปทุมสามโคก ต.บางปรอก อ.เมือง จ.ปทุมธานี 12000
ประวัติการศึกษา	จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนคณะราษฎรบำรุงปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ สาขาเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม

แบบโอนลิขสิทธิ์ภาคนิพนธ์

สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้าพเจ้า	นางสาวชุตินา ธิติโสสถิกุล
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	วิชาเอกเอเชียศึกษา วิชาเลือกภาษาญี่ปุ่น
ชื่อบทความวิจัย	เหตุการณ์สังหารหมู่ผู้เรียกร้องประชาธิปไตยในกวางจู ผ่าน ภาพยนตร์เรื่อง May 18
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	ผู้ช่วยศาสตราจารย์สรสรเสริญ สันติธัญวงศ์
ที่อยู่ติดต่อได้ภายหลังสำเร็จการศึกษา	45/14 ถ.ปทุมสามโคก ต.บางปรอก อ.เมือง จ.ปทุมธานี 12000
หมายเลขโทรศัพท์ที่สามารถติดต่อได้	087-5696220

ลิขสิทธิ์ของภาคนิพนธ์อันเป็นผลจากการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุคุ้มครองสิทธิ์

ลงนามผู้โอน.....

(นางสาวชุตินา ธิติโสสถิกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ลงนามผู้รับโอน.....

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....